OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

Galvanoplastia Spirituala

I

A instrui mai întâi pe părinți

Este posibil ca unii dintre voi să se întrebe de ce în calitatea mea de pedagog nu tratez decât foarte rar educatia copiilor.Toți pedagogii se ocupă de copii, iar eu nu fac excepție. De ce? Pentru că **eu gândesc că trebuie început prin instruirea părinților.**

Eu nu cred în nici o teorie pedagogică, **eu cred doar în modul de a trăi al părinților, înainte şi după naşterea copiilor.** Iată de ce eu nu am vrut niciodată să vorbesc prea mult asupra educației copiilor. Dacă părinții nu fac nimic pentru a se educa pe ei înşişi, cum vor face ei pentru a-şi educa copiii? Se vorbeşte părinților de educația copiilor ca şi cum ei ar fi într-adevăr pregătiți pentru aceasta; din momentul în care au copii, se consideră că sunt pregătiți. Nu, deseori ei nu sunt şi ei sunt cei care mai întâi, trebuie instruiți şi învățați cum să se conducă pentru a-i influența benefic pe copii lor.

Ei da, dar nu se cunoaşte programul meu, sunt criticat: „Pedagog? Pff! Dar nu este un pedagog, el nu vorbeşte niciodată despre educația copiilor”. Înseamnă că nu s-a înțeles încă punctul meu de vedere. **Atât timp cât părinții nu sunt pregătiți li se pot da cele mai bune explicații pedagogice, aceasta nu va servi la nimic şi chiar vrând să aplice noțiuni pe care nu le-au înțeles, ei vor face mult rău copiilor lor.**

Câți oameni care vor să aibe copii se preocupă de a şti dacă ei îndeplinesc într-adevăr condițiile pentru aceasta: dacă au o sănătate bună şi mijloacele materiale pentru a-i creşte şi mai ales dacă posedă calitățile necesare astfel încât să fie pentru aceşti copii un exemplu, o securitate, un ajutor în toate circumstanțele vieții. Ei aduc pe lume copii şi aceşti copii vor creşte singuri, lăsați de capul lor, ei se vor descurca cum vor putea şi într-o zi vor avea ei înşişi copii, dar în condiții tot atât de deplorabile ca şi părinții lor.

Sunt totdeauna mirat să văd atâția tineri băieți şi fete care doresc să se însoare fără a se gândi să se pregătească pentru viitorul lor rol de tată şi de mamă. Când întâlnim anumite tinere femei însărcinate, într-adevăr ne întrebăm: un copil care poartă alt copil! Se vede pe fața lor , un copil. Atunci ce rezultate aşteptați? Este preferabil să nu aveți copii atâta timp cât nu sunteți pregătiți, vă asigur, o veți plăti foarte scump.

Veți spune: „A ne pregăti. Dar cum să ne pregătim?” A se pregăti înseamnă a avea gânduri, sentimente, o atitudine care vor atrage în familie ființe excepționale. Da **ştiința inițiatică ne învață că nu întâmplător un copil sau altul se naşte într-o familie:** conştient sau inconştient (şi cel mai adesea inconştient) sunt părinții cei care l-au atras. *De aceea părinții trebuie să cheme în mod conştient genii, divinități. Pentru că ei pot să-şi aleagă copiii lor: Iată ceea ce majoritatea nu cunosc.*Trebuie deci totul revăzut încă de la început, iar începutul înseamnă concepția copiilor. Părinții nu se gândesc că trebuie să se pregătească luni, ani de zile înainte, ca pentru un act sacru. Foarte des, într-o seară de chefuri, după ce au mâncat prea mult şi au băut prea mult alcool, ei concep un copil! Iată momentul pe care ei îl aleg, dacă încă se poate spune că l-au „ales”! Ei putea decide să aştepte un moment de pace, de luciditate, un moment în care domnea între ei o mare armonie. Dar nu, ei aşteaptă să fie excitați de alcool şi să nu mai ştie unde se află. În această stare magnifică ei concep un copil! Dar voi ce credeți, ce fel de elemente introduc ei în acel copil? Un copil care vine pe lume, încărcat cu asemenea elemente, nu poate fi decât prima victimă a propriilor săi părinți. Atunci, pe cine trebuie oare să educăm? Eu vă spun că nu pe copii, ci pe părinți.

Dacă acasă părinții nu încetează să dea copiilor spectacolul disputelor, al minciunilor şi al nesincerității lor, cum pot ei să-şi imagineze că-i vor educa? **S-a remarcat ca un bebeluş se poate**

îmbolnăvi şi poate manifesta tulburări nervoase ca urmare a disputelor între părinții săi. Chiar dacă el nu a asistat, aceste certuri creează în jurul lui o atmosferă de dizarmonie pe care o resimte, deoarece este încă foarte legat de părinții săi**. Bebeluşul nu este conştient, dar în schimb este foarte receptiv, *corpul sau eteric este cel care primeşte şocurile.***

Părinții trebuie să ia cunoştință de responsabilitățile lor. Ei nu au dreptul să invite spirite să se încarneze dacă ei sunt incapabili de a se ridica la înălțimea sarcinii lor. Văd unii dintre ei conducându-se într-un mod de-a dreptul de necrezut, încît nu mă pot împiedica să-i întreb: „Dar în fine, oare voi îi iubiți pe copiii voştri?" Ei sunt indignați: „ cum ? Dacă noi ne iubim copii? Dar evident, noi îi iubim!". Ei bine eu nu o cred, deoarece **dacă i-ați fi iubit, v-ați fi schimbat atitudinea, ați fi început să vă corectați în voi anumite slăbiciuni care se reflectă foarte negativ asupra lor. Voi nu faceți nici un efort. Asta este iubirea voastră?**

Eu ştiu că viitorul Fraternității se află în copii, dar eu mă ocup de părinți: Eu vreau să-i fac să înțeleagă că nu trebuie să aducă copii pe lume doar pentru a da curs unui instinct atavic de procreere. Acest instinct există, binențeles , dar el trebuie să fie perceput (înțeles) într-o manieră mai spirituală: **la acest act trebuie să se participe cu gîndirea, sufletul spiritual, pentru ca acel copil să fie legat la o lume superioară.** În majoritatea cazurilor, oameni se mulțumesc cu bestialitatea: ei mănâncă, beau şi procrează ca animalele, nu există nimic spiritual în actele lor. Iubirea aceasta nu are nici o importanță, plăcerea este cea care contează, iar această **plăcere de câteva minute o vor plăti după aceea pe timpul unei vieți întregi şi îi vor face să plătească şi pe copiii lor.**

Voi vreți ca eu să mă ocup de copii? Ei nu, **de voi mă voi ocupa întâi şi ocupându-mă de voi, în mod indirect mă voi ocupa de copii pe care îi aveți şi de cei pe care îi veți avea.**

II
O EDUCAȚIE CARE ÎNCEPE ÎNAINTE DE NAŞTERE

Atunci când vor un copil, majoritatea oamenilor îşi imaginează că puterile lor se limitează la a face fizic tot ceea ce trebuie pentru aceasta; tot restul, constituția copilului, caracterul său, facultățile sale, calitățile sale, defectele sale depind de hazard, sau de voința unui Dumnezeu, despre care nu au o idee prea precisă. Cum ei au auzit totuşi vorbindu-se de legile eredității, ei ştiu că acest copil va semăna fizic şi moral cu părinții săi, bunicii săi, cu un unchi sau cu o mătuşă. Dar ei nici nu se gândesc că pot să facă şi altceva pentru a favoriza sau împiedica acestă asemănare, într-un mod general să aleagă ce va fi acest copil. Ei bine, aici ei se înşală, **părinții pot să acționeze asupra copilului care va veni să se încarneze în familia lor.**

Dar înaintea concepției deja, **părinții trebuie să se pregătească pentru a putea atrage un spirit sublim, pentru că o entitate superioară nu poate accepta să vină să se încarneze decât la ființe care au ajuns deja la un anumit grad de puritate şi de stăpânire.** Ceea ce este important pentru o astfel de entitate, nu este de a intra într-o familie bogată şi glorioasă; ea preferă uneori chiar familii modeste unde ea nu riscă să fie tentată de facilitate, dar ea are nevoie să primescă, de la aceşti părinți la care ea va coborâ să se încarneze, **o ereditate care nu va împiedica munca spirituală pentru care ea a decis să vină pe Pământ.**

Foarte puțini bărbați şi femei prezintă calitățile necesare pentru încarnarea marilor spirite şi de aceea Pământul este populat de atâția oameni obişnuiți, de bolnavi şi de criminali, în loc să fie populat de divinități.

Învățământul Fraternității Albe Universale învață deci pe bărbați şi pe femei în ce stare de spirit, în ce puritate ei trebuie să se pregătească pentru a concepe un copil, alegînd chiar momentul acestei concepții după cele mai bune influențe planetare. Cum au putut oamenii să coboare atât de jos pentru a lăsa hazardului un eveniment atât de important: concepția unui copil? Aici **trebuie cerut ajutorul Cerului,**

prezența Îngerilor pentru a putea să atrageți un spirit puternic, luminos care va fi binefăcător al umanității. Ei nu, se cere ajutorul alcoolului sau a mai stiu eu ce şi deseori chiar, în acest moment bărbatul se poartă ca un animal: el se poartă violent cu soția sa care începe atunci să nutrească față de el sentimente de dispreț, de dezgust, de răzbunare. Cum să ne mirăm apoi că un monstru apare?

Dar să vedem mai detaliat această problemă a concepției.

Pentru ca un copil să vină pe lume, trebuie ca tatăl să-i dea germenul mamei, iar mama să aducă acest germen la maturitate. Se poate deci spune că tatăl este creator, iar mama formatoarea. **Acest germen pe care îl dă tatăl este un rezumat, o condensare a propriei sale chintesențe**. Tot ceea ce el a trăit, tot ceea ce el trăieşte, se exprimă aici în germen.

Deci, după modul său de a trăi, tatăl dă un germen de o calitate mai bună sau mai puțin bună.

V-am explicat deseori cum **modul nostru de viață** se înscrie **se înregistrează în noi, în cromozomii celulelor noastre.** Fiecare celulă posedă o memorie. Nu serveşte la nimic să jucați comedie în fața altora arătându-vă oneşti, gentili, caritabili: **ceea ce gândiți, ceea ce simțiți în forul vostru interior este ceea ce se înregistrează şi se transmite prin moştenire din generație în generație**. Iar dacă sunt boli, vicii care s-au înregistrat, odată transmise, mergeți să căutați profesori, şcoli şi medici pentru a vindeca copilul! Nimic nu mai este de făcut, este prea târziu. Totul se transmite, iar dacă aceasta nu se manifestă la primul copil, se va manifesta la al doilea sau al treilea. Trebuie să înțelegeți că natura este fidelă şi veridică.

Este deci o eroare de a crede că ceea ce bărbatul dă femeii în momentul concepției este întotdeauna de aceeaşi natură. **Dacă un bărbat nu a lucrat niciodată asupra lui însuşi pentru a se înnobila şi a se purifica, el va da mamei germenul unei ființe foarte ordinare sau chiar al unui criminal.**

Să luăm un exemplu; poate nu este prea poetic, dar cel puțin o sa înțelegeți.

Funcționarea unui robinet este de a da apă, iar această apă poate fi murdară sau cristalină.

Cel care întreține în mod continuu în el gânduri rele, sentimente rele, nu poate răspândi decât apă murdară, pe când cel care nu încetează să lucreze decât pentru bine, pentru lumină, distribuie apă cristalină, însuflețitoare. Da, nu fiți mirați: **germenul pe care bărbatul îl dă femeii în momentul concepției este funcție de gradul său de evoluție.**

La fel cum sămânța plantată în pământ poartă în ea proiectul a ceea ce va fi arborele sau floarea, germenul pe care tatăl îl dă mamei poartă deci deja în el proiectul a ceea ce va fi copilul, facultățile sale, darurile sale sau, din contră lacunele sale. Pe când mama, pe timpul celor nouă luni de sarcină (adopție), ea aduce materialele care vor servi realizării acestui proiect şi aici la fel vă pot revela lucrui extrem de importante şi interesante.

Pe timpul celor nouă luni de sarcină (adopție), **Mama** *nu lucrează doar pentru formarea corpului fizic al copilului; fără ştirea ei, ea* **lucrează asupra germenului** *pe care bărbatul i l-a dat creând condiții favorabile sau defavorabile dezvoltării diferitelor caracteristici conținute în acest germen.* **Şi cum lucrează ea?** ***Şi ea la fel*** **,supraveghindu-şi gîndurile, sentimentele, viața pe care o duce. Este ceea ce eu am numit *Galvanoplastie spirituală.***

Voi începe prin a vă descrie procesul chimic al galvanoplastiei spirituale care, in aplicațiile sale spirituale, poate antrena consecințe de cea mai mare importanță pentru întreaga umanitate.

Se introduc doi electrozi într-o cuvă umplută cu o soluție de sare metalică- aceasta poate fi de aur, din argint, din cupru.

Anodul**,** polul pozitiv, este o placă din acelasi metal ca si cel al sării dizolvate în cuvă.

Catodul, polul negativ, este un tipar în gutapercă acoperit de plombagină şi reprezentând o figură, o monedă, o medalie. Cu ajutorul unui fir metalic, *se leagă cei doi electrozi la cei doi poli ai unei baterii* şi se dă drumul la curent: Metalul conținut în baie se depune atunci pe catod, pe când anodul descompunându-se, regenerează lichidul soluției. Puțin câte puțin tiparul se acoperă cu metalul soluției şi se obține, în funcție de ceea ce se dorea, o imagine acoperită cu aur, argint sau cupru.

Dacă voi observați natura, veți constata că *acest fenomen al galvanoplastiei există pretutindeni*. De exemplu în spațiu, planeta noastră **Pământul**, care primeşte numeroase influențe ale altor corpuri cereşti, reprezintă polul negativ, catodul, principiul feminin; iar **cerul**, adică soarele şi astrele, reprezintă

polul pozitiv, anodul, principiul masculin. Între pământ şi soare (sau alt astru), se fac schimburi, deoarece există între ei o permanentă circulaţie. Aceşti doi poli **sunt scufundaţi într-o soluţie cosmică: eterul fluidul universal care spală şi înveleşte toate corpurile cereşti.** În fine, bateria, graţie căreia se declanşează circulaţia, este Dumnezeu la care cei doi poli sunt legaţi.

Atunci, să presupunem că la catod , Pământul, se plasează un tipar, un **grăunte de exemplu; acest grăunte se găseşte deci scufundat în soluţia cosmică, iar când trece curentul emanat de la Dumnezeu, el provoacă fenomenul galvanoplastiei:** materiile conţinute în soluţie încep să se depună la catod, pe grăunte, iar anodul (soarele sau alt astru), regenerează soluţia pe măsură ce grăuntele creşte. Fiecare grăunte plantat în pământ atrage deci din eterul în care el se scaldă toate elementele care corespund naturii sale. Aceste elemente se depun pe grăunte şi astfel el se dezvoltă după elementele pe care le-a atras.

Acest fenomen al galvanoplastiei se regăseşte în femeia însărcinată, deoarece ea, la fel, poartă în ea grăuntele, electrozii şi soluţia. Grăuntele, este germenul viu pe care tatăl l-a depus în uterul ei, catodul. Acest germen este o imagine: câteodată a unui beţiv, a unui criminal sau a unei fiinţe cu totul şi cu totul obişnuite, alteori a unui geniu, a unui sfânt. De îndată ce femeia este însărcinată, un curent circulă între creierul său (anod) şi germen. **Creierul** este într-adevăr legat la baterie: **Sursa de energie cosmică Dumnezeu**, de la care primeşte curentul, iar acest **curent circulă după aceea de la creier la embrion.** În fine, **soluţia este sângele mamei** în care sunt scăldaţi anodul (creierul) şi catodul (uterul), deoarece sîngele scaldă în mod egal toate organele şi toate celulele; În el sunt dizolvate toate materiile: aur, argint, cupru etc.

Anodul, capul, furnizează deci metalul (gândurile) care va regenera sângele. Germenul poate fi magnific, dar dacă mama pune în capul său gânduri de plumb (simbolic), ea să nu fie mirată dacă, mai târziu, copilul său se va naşte învelit în plumb, adică de o natură vicioasă, pesimistă, bolnăvicioasă. Trebuie să înţelegeţi că germenul nu este decât tiparul şi admiţând chiar că acest tipar reprezintă o fată magnifică, dacă el este după aceea reprodus într-un metal urât, medalia pierde din valoare.

Să presupunem că o mamă cunoscând legile galvanoplastiei decide să le utilizeze pentru a aduce copilul său pe lume. De îndată ce a primit germenul în uterul său (catodul), ea pune în capul său (anodul), o lamă de aur, adică gânduri şi sentimente dintre cele mai elevate. Circulaţia se stabilşte, iar sângele care parcurge corpul aduce germenului acest metal superior. Copilul creşte, învelit în aceste veşminte de aur, iar când se naşte robust, frumos, nobil, capabil de a învinge dificultăţile, bolile şi toate influenţele rele.

Majoritatea mamelor nu-şi dau seama ce influenţa au stările lor interioare asupra copilului pe care-l poartă; ele îşi spun că după ce el se va naşte vor începe să se ocupede el. Ele îi vor da educatori, profesori, etc. **Nu,** după ce copilul se naşte, este deja prea târziu, el este deja determinat! Nici un pedagog, nici un profesor nu poate transforma un copil când elementele pe care le-a primit în interiorul mamei sale sunt de o calitate inferioară.

Un învăţător, un profesor poate să facă multe însă doar pentru instruirea copilului. Ei nu pot să schimbe natura lui profundă. *Dacă natura profundă a copilului este defectuoasă, i se pot da cei mai buni educatori, el nu se va schimba*. Oricare ar fi tratamentul pe care îl faceţi asupra plumbului, el rămâne plumb; puteţi sa-l curăţaţi, să-l lustruiţi, să-l tăiaţi pentru a face să strălucească, în câteva ore după aceea se va întuneca din nou, deoarece este plumb. **Trebuie să faceţi un copil din aur şi nu din plumb**. Deoarece *chiar dacă el trebuie să trăiască în cele mai rele condiţii, un astfel de copil va rămâne incoruptibil, pentru că esenţa sa este pură.*

Înţelegeţi acum care este importanţa pentru femeie de a plasa în capul său gânduri luminoase. Graţie acestor gînduri, germenul care creşte în ea va absorbi în fiecare zi aceste materii pure şi preţioase şi astfel ea va da într-o zi un artist remarcabil, un savant luminat, un sfânt, un mesager al lui Dumnezeu. **Mama poate face mari miracole deoarece ea posedă cheia forţelor vieţii.**

Mama mea mi-a povestit că atunci când ea m-a conceput şi mai târziu când ea m-a purtat, ea a făcut-o cu gândul de a mă consacra lui Dumnezeu. După aceea , crescând, am devenit un mic snapan: V-am povestit cum furam mere de la un vecin şi aprindeam focuri în hambare. Dar acesta nu a durat mult timp, deoarece germenii depuşi în profunzime sunt cei care rămân, celelalte nu sunt decât moduri de a fi superficiale care nu durează. Dar nu vreau să spun că, deoarece mama mea m-a consacrat lui Dumnezeu,

sunt o ființă extraordinară. Se pot consacra copii în serviciul lui Dumnezeu , dar nu se ştie în ce grad se vor situa ei în ierarhia servitorilor. Mamele nu o ştiu în mod sigur şi eu nu cred că mama mea a ştiut-o. Deci faptul că ea m-a consacrat cerului nu vrea să spună nimic asupra elevației mele personale. Mulți creştini au fost consacrați de mama lor, dar ei rămân în bisericile lor fără a avansa mult. Ceea ce este sigur doar, este că părinții lor au cerut ca în ei să existe o mică scânteie. Iar dacă se suflă asupra acestei scântei, ea poate deveni un foc intens, dar o scânteie nu este nimic dacă voi nu o alimentați. Pentru ca ea să crească, nu trebuie să încetați să-i aduceți lemne, simbolic şi să suflați deasupra.

Este un fapt foarte cunoscut că pe timpul sarcinii, multe femei sunt pradă unor dorințe bizare, unor impulsuri necontrolate pe care ele nu le-au resimțit niciodată până atunci ;dar ceea ce nu se cunoşte, este cauza acestor fenomene iar eu o să v-o spun.

Femeia însărcinată este deseori vizitată de entități răufăcătoare care doresc să ia parte mai târziu la viața copilului. Ele împing deci mama să se conducă într-un asemenea mod încât galvanoplastia să se producă în ea în cea mai mare dezordine, ceea ce va permite mai târziu acestor entități să intre la acest copil, să vină şi să plece din sufletul său şi să se hrănească prin el. Este posibil să vă dați seama foarte repede.

În general toți copiii care se apropie de mine mă iubesc mult, dar s-a întâmplat ca unii dintre ei să fugă de mine şi nimeni nu înțelege motivul. Dar eu înțelegeam, pentru că toate aceste fenomene ale vieții sunt foarte clare pentru mine. Părinții erau adânc mâhniți, nefericiți iar eu eram obligat să-i explic mamei: **Iată pe timpul sarcinii, în mod sigur v-ați permis anumite lucruri şi ați atras entități care nu cereau decât să rămână lîngă copil, pentru a profita de el. Aceste entități sunt aici, aşteptând momentul favorabil pentru a se manifesta. Dar ele simt în mine un inamic, deoarece ele ştiu că dacă acest copil intră sub influența mea, eu le voi alunga: prin atitudinea mea, prin voința mea, prin emanațiile mele, prin tot ceea ce eu dau copilului, ele vor fi expulzate. (De altfel, eu nu fac decât aceasta, eu înlocuiesc anumite entități prin altele, aceasta este plăcerea mea... Şi eu la fel, vedeți voi, am plăcerile mele!) Şi atunci aceste entități încearcă să îndepărteze copilul vostru de prezența mea.”** Dar eu, eu nu mă dau bătut şi cum îi iubesc mult pe părinți, mă decid să-i ajut: fac o muncă specială şi puțin timp după aceea, acelaşi copil care fugea de mine, se precipită spre mine pentru a mă îmbrățişa.

S-a întâmplat chiar uneori sub ochii voştrii, nu-i aşa?

Pe tot timpul sarcinii, mama trebuie să vegheze să-şi ferească copilul. În mod conştient, prin gândire, ea trebuie să creeze în jurul lui o atmosferă de puritate şi de lumină pentru a-l pune la adăpost de atacurile entităților răufăcătoare, dar şi pentru a putea lucra în colaborare cu sufletul care se va încarna.

Deoarece contrar la ceea ce gândesc unii, nu pe timpul sarcinii sufletul intră în corpul copilului. Este adevărat că în uterul mamei, copilul trăieşte, inima sa bate, el se hrăneşte, dar **sufletul** său nu a pătruns încă în corpul său, el nu **intră în el decât în momentul naşterii, odată cu prima sa respirație**. Pînă atunci, el stă în apropierea mamei şi lucrează în colaborare cu ea la construcția diferitelor sale corpuri (fizic, astral, mental...). În general mama nu-şi dă seama de această muncă, deoarece ea nu este destul de sensibilă, nici luminată. Dar ea, chiar dacă nu poate vedea acest suflet, ea poate cel puțin să-i vorbească, să-i adreseze rugăciuni, spunându-i: **„Iată îți voi da cele mai bune materiale, te voi ajuta, dar încearcă şi tu, să aduci cutare sau cutare calități pentru ca, copilul să fie un artist, un filosof, un savant sau un sfânt”.**

În momentul în care mama pronunță cu toată iubirea sa aceste cuvinte care sunt puternice, care sunt magice, ea emană deja anumite particule, iar spiritul copilului care trebuie să se încarneze le ia ca materiale pentru a-şi construi diferitele corpuri. **Copilul, el însuşi nu posedă nimic, el primeşte toate materialele de la mama sa.** De aceea, dându-i-le, ea trebuie să fie foarte conştientă şi prin gândurile şi sentimentele sale, să nu-i dea decât particulele cele mai luminoase, cele mai pure.

Toate aceste fenomene ale lumii invizibile sunt necunoscute de majoritatea oamenilor. Dar este tocmai rolul Învățământului*, de a vă face sensibili la toată această lume subtilă*, impalpabilă, dar reală, mai reală decât realitatea însăşi. Grație lui veți deveni mai conştienți, mai atenți la toți curenții care vă

influențează, la toate prezențele care vă înconjoară. Această conştiință este cea care vă face capabili să lucrați pentru bine.

Bărbații şi femeile nu trebuie niciodată să uite că, copii pe care îi vor avea într-o zi vor reflecta într-un mod sau altul, propriul lor mod de a gândi şi de a trăi. Deoarece tot ceea ce se petrece în capul sau inima omului se realizează mai devreme sau mai târziu; fiecare din gândurile sale, fiecare din dorințele sale, în momentul în care apar în el sunt vii, iar copilul care vine există deja în capul sau inima tatălui sau mamei. Deci, dacă crescând copilul vostru devine un inginer care vă ajută, este pentru că el era o idee magnifică pe care ați conservat-o în voi pe timp de ani de zile, o idee care s-a încarnat acum în copilul vostru şi care, prin el, continuă să vă ajute. *Dar dacă acest copil nu va provoca decât necazuri, să ştiți că este încarnarea unei idei criminale pe care la fel, ați alimentat-o.*

Un copil care se naşte, nu se naşte din nimic, iar dacă voi mă întrebați pentru ce motiv copilul vostru s-a născut, vă voi răspunde ***" pentru ca voi să ştiți ceea ce aveți în capul vostru".Ceea ce ați gândit în momentul procreeri.*** *Astfel bărbații şi femeile învață să se cunoască:prin copiii* lor.

III
UN PLAN PENTRU VIITORUL UMANITĂȚII

Pentru a remedia situația națională sau internațională, sunt prezentate planuri de toate felurile: politice, financiare, economice, militare şi tot felul de planuri de o asemenea concepție, de o asemenea inteligență. Este nemaipomenit! Suntem obligați să ne minunăm. Doar că, aceste planuri nu au servit la mare lucru niciodată, deoarece ele nu privesc decît domeniul material: perfecționarea tehnică, ameliorarea producției, construirea de laboratoare, de universități, creşterea sau diminuarea armamentului, etc. Iar umanitatea este mereu în aceeaşi dezordine, în aceeaşi nefericire. Atunci văzând toate acestea, m-am decis şi eu să prezint un plan, un proiect. Veți spune: „ dar ce vanitate, ce îngâmfare!" Poate, dar dacă ele sunt utile, dacă ele sunt eficace, toată lumea are dreptul să facă planuri. Şi voi la fel. Dar veți vedea, al meu este foarte simplu.

În loc de a lăsa statul să cheltuiască miliarde şi miliarde pentru spitale, închisori, tribunale, şcoli, I-**aş sfătui să se ocupe doar de femeia însărcinată: cheltuielile nu vor fi atât de mari, iar rezultatele vor fi infinit superioare**. Aş cere deci statului să amenanjeze terenuri în regiuni foarte frumoase şi foarte bine expuse şi acolo, să construiască locuințe într-un stil şi colorit pe care le voi indica; vor fi şi parcuri cu tot felul de arbori şi flori, bazine, fântâni arteziene. Acolo**, femeile însărcinate vor veni să locuiască pe toată perioada sarcinii lor, hrănite şi cazate pe cheltuiala statului.**

Ele îşi vor petrece deci tot acest timp în frumusețe şi poezie, citind, plimbându-se, ascultând muzică. **Ele vor asista şi la conferințe unde vor fi învățate ce viață să ducă pe timpul sarcinii: ce trebuie ele să mămânce, dar mai ales munca pe care ele pot să o facă cu gândurile şi sentimentele lor asupra copilului care se va naşte**. Soții vor putea bineânțeles să facă vizite soțiilor lor şi vor fi instruiți asupra modului cum trebuie să se poarte cu ele pentru a le ajuta în munca lor. Deci, vedeți voi, în aceste condiții de pace, de calm, de frumusețe, ele vor aduce pe lume copii prin care tot Cerul va veni să se reverse.

Pe când acum, dintre toate spiritele care coboară să se întrupeze, câteva doar, vin din CER, iar toate celelalte, de unde vin ele? Porțile sunt închise pentru spiritele Cerului, ele nu pot intra în corpuri pregătite în impuritate, răutate şi dezordine. Iată de ce umanitatea nu se ameliorează. Bineânțeles, ea va sfârşi prin a se ameliora, dar în milenii de ani, după catastrofe şi mari suferințe. Pe când eu vă explic cum ea se poate ameliora foarte rapid fără a trece prin toate aceste suferințe.

Toate schimbările care s-au încercat să se aducă până în prezent din punct de vedere tehnic, economic, medical etc., nu au ameliorat rasa umană care trăieşte mereu în aceleaşi pasiuni, în aceleaşi

răutăţi ca înainte. Şi poate chiar mai rău decât înainte. Cu toate acestea, se poate ameliora umanitatea, dar cu condiţia să înceapă de la început: mama pe timpul cît poartă copilul său.

Dacă aţi şti voi în ce condiţii trăiesc uneori femeile însărcinate! Ele locuiesc în cocioabe, fără lumină şi spaţiu, iar ele sunt cele care trebuie să facă totul şi să suporte totul. Şi mai presus de toate, soţul care este beat, sau furios pentru că nu a găsit de lucru, sau a fost insultat de prietenii săi, vine să se descarce asupra soţiei sale şi chiar o bate. Atunci, în ce stare de spirit îşi poartă ea copilul? În loc de a construi spitale pentru aceste mame, ar fi mai bine să li se dea posibilitatea de a-şi aştepta copilul în condiţii ideale. Iar după aceea ele se pot întoarce în cocioabe, dacă trebuie: copilul lor le va construi palate. Da, el va fi cel care, graţie talentelor şi capacităţilor sale, îşi va scoate într-o zi părinţii din mizerie.

Nu ne preocupăm de condiţiile în care femeile îşi aduc copiii pe lume şi apoi, evident, cînd ne aflăm în faţa unei asemenea mulţimi de smintiţi, bolnavi şi criminali, construim case specializate, spitale, închisori, creştem numărul educatorilor, al medicilor, al poliţiştilor. Dar aceasta nu serveşte la nimic. Şi chiar dacă se continuă să se facă miliarde de cheltuieli pentru a ameliora aşa-zisa psihologie şi pedagogie, nu se va reuşi niciodată să se schimbe această chintesenţă pe care mama a dat-o la început. Dar metoda pe care eu o propun este eficace.

Nici un educator, nici un medic nu pot schimba natura profundă a unui copil. I se poate da puţin luciu, dar asta este totul. Toate ameliorările care s-ar încerca să se aducă după aceea caracterului său nu sunt decât un fel de dresaj. Se petrece acelaşi lucru cu sălbaticii; se reuşeşte să fie un pic educaţi, să fie învăţaţi cum să mămânce, cum să se îmbrace, dar aceasta nu durează: de îndată ce ei se reîntorc în tribul lor, ei redevin exact cum erau înainte. *Dacă un om este un criminal sau dacă este un sfânt nimeni nu va putea să-l facă să se schimbe; poate doar superficial şi pentru foarte scurt timp ar putea fi influenţat, dar, profund, el va rămâne totdeauna ceea ce este.*

Mulţi vor spune că acest plan pe care eu îl propun nu este ştiinţific. Dar nu au dreptul să-mi critice planul înainte de a-l fi încercat. Bineânţeles totul nu se va aranja absolut dintr-o dată, trebuie pentru acesta mai multe generaţii. **Chiar dacă părinţii fac o mare muncă de purificare, ei nu vor ajunge să se debaraseze de moştenirea de slăbiciuni şi de vicii pe care au primit-o de la proprii lor părinţi.** *Dar dacă ei sunt atenţi, deja la prima generaţie cu toate elementele defectuoase care vor ajunge încă să se strecoare la copiii lor, partea bună va prevala (predomina)*. A doua generaţie va fi mai bună, a treia şi mai bună şi puţin câte puţin, toate acele elemente defectuoase care rămâneau din trecut , vor dispare. Trebuie deci ca oamenii inteligenţi şi responsabili să se decidă, să înţeleagă importanţa muncii care se face în mamă pe timpul sarcinii. O femeie instruită în legile galvanoplastiei, înconjurată cu grijă şi afecţiune dar şi susţinută prin condiţii materiale adecvate are posibilitatea de a forma nu doar corpul fizic al copilului, ci şi corpul astral şi mental (adică corpul sentimentelor şi cel al gândurilor).

A sosit timpul ca acest plan sa fie aprofundat şi pus în practică. Generaţia actuală (dar mai ales cea viitoare) este suficient de înţeleaptă pentru a înţelege necesitatea acestei schimbări în gândire. Această eră a Vărsătorului este cea care eliberează energiile necesare unei noi gândiri, unui nou concept de viaţă. Evident, eu nu sunt atât de naiv pentru a nu-mi da seama de inconvenientele pe care absenţa unei mame pe timpul mai multor luni le poate antrena într-un cămin. Dar cu un pic mai multă iubire şi bunăvoinţă se vor putea rezolva uşor aceste probleme.

Esenţialul pentru moment este ca ştiinţa oficială (nu doar cea iniţiatică) să se decidă, să accepte idei de care se apropie tot mai mulţi oameni de ştiinţă. Tot mai multi doctori studiază beneficitatea educării mamelor în timpul sarcinii pentru o naştere uşoară, pentru pregătirea din timp, pentru ziua „H” în care fătul vine pe lume. Trebuie ţinut însă seama de tot ce am discutat până acum.

Sunt persoane iniţiate care deţin cunoaşterea acestor lucruri şi care abia aşteaptă să fie întrebate pentru a vă ajuta.

Anumiţi biologi au făcut experienţe pe şoareci, au descoperit că stările de frică şi de nelinişte adânc trăite de şoricioaică pe timpul gestaţiei se reflectau după aceea asupra progeniturii sale. Ei da , încă o dată, şoarecii! Se studiază şoarecii în loc să se studieze femeile care aduc copii pe lume de milioane de ani. Credeţi că şoarecii îi vor învăţa pe oameni ce este adevărat şi ce este fals! S-au construit laboratoare pentru a studia şoarecii. Se acordă o importanţă fantastică acestor laboratoare, pe când laboratoarele naturii

care au fost create încă de la început şi care sunt mult mai bine populate decât laboratoarele oamenilor sunt ignorate! Avem nevoie de mărturia şoarecilor. Şoarecii vor fi cei care vor instrui umanitatea acum. Eu, eu las şoarecii în pace.

Am observat anumite femei însărcinate şi, câţiva ani după aceea, i-am observat pe copii: am văzut că tulburările, agitaţiile, grijile mamei într-o lună sau alta a sarcinii se reflectă într-una sau alta din epocile vieţii copilului. Dar se aştepta răspunsul şoarecilor şi aşteptând s-a populat Pământul cu monştrii. Admiţând că biologii au înţeles acum (ceea ce nu este prea sigur) că ceea ce este adevărat pentru şoareci este mult mai adevărat pentru femei. Ei sunt oricum în întârziere- pentru că ei trebuie să reeduce umanitatea, cu lentoarea metodelor lor. Ei au încă secole de aşteptat. A sosit timpul să ne mişcăm cât mai repede, să punem în practică informaţiile care există la persoanele iniţiate. Nu trebuie să aşteptăm după „clopoţelul" acestor specialişti care se ocupă de şoarecii lor şi care nu vor instrui femeile asupra ceea ce trebuie să facă pe timpul perioadei de sarcină.

Până când mai există medici care nu pot pătrunde cu gândirea lor tainele conlucrării medicinei cu latura spirituală se va întâmpla ca in cazul de faţă: o tânără mămică a fost să nască într-o clinică. Într-o zi , în cursul conversaţiei cu doctorul, ea a spus că aparţine unui Învăţământ spiritual unde i s-a relatat că mama poate influenţa benefic prin gândirea sa copilul care se va naşte. Ştiţi voi cum a reacţionat acest medic? El a izbucnit în râs spunând: „Toate acestea sunt imbecilităţi! Cum vreţi ca gândirea mamei să poată face aceasta asupra copilului?"

Vedeţi voi la ce nivel sunt încă unii medici! Şi spunem că aşteptăm lumină de la aceşti oameni, de la aceşti specialişti.

De aceea, eu lansez un apel femeilor din lumea întreagă**: „Treziţi-vă dragi surori la conştiinţa acestei sarcini grandioase pe care Dumnezeu v-a încredinţat-o. Voi sunteţi depozitarele secretelor nemaipomenite graţie cărora voi puteţi regenera umanitatea. Dar voi nu o ştiţi şi vă jucaţi cu aceste secrete... Fiţi conştiente de misiunea voastră, iar de partea lor, bărbaţii vor încerca să vă pregătească cele mai bune condiţii posibile astfel ca voi să puteţi îndeplinii această muncă grandioasă şi magică".** Bineînţeles, ascultându-mă multe femei vor spune:" timp de secole noi am manifestat iubirea şi bunătatea, dar bărbaţii nu ne-au înţeles, ne-au batjocorit". Da, eu o ştiu, **majoritatea bărbaţilor se poartă ca nişte copii egoişti.** *Dar dacă ei sunt astfel, este pentru că femeile nu au ştiut să-şi joace rolul de mame, că ele nu au aplicat legile galvanoplastiei spirituale atunci când ele au fost însărcinate şi acum ele suportă consecinţele proastei lor munci.*

Natura a dat femeilor puteri pe care ele nu le exploatează sau le exploatează prost. Trebuie ca ele să fie conştiente de aceste puteri, ca ele să ştie că de ele depinde tot viitorul neamului omenesc. Dacă femeile vor să mă înţeleagă, ele vor fi o putere nemaipomenită în lume, nimic nu le va putea rezista. Dar ele trebuie să se unească pentru un ideal formidabil. Pentru moment, ele nu sunt unite, mai puţin atunci când este vorba de a-i seduce pe bărbaţi şi de a-i atrage în cursele lor. De aceea ele nu sunt încă într-adevăr puternice. De acum înainte, *trebuie ca toate femeile de pe Pământ să se unească între ele cu voinţa de a regenera umanitatea*. Cu toată inteligenţa lor, cu toate capacităţile lor bărbaţii, ei, nu pot mare lucru în acest domeniu. **Femeia, Mama, este cea care a primit această misiune din moment ce natura i-a dat puterea de a influenţa copilul care se va naşte.**

De aceea vă cer vouă celor care inţelegeţi această misiune grandioasă să luminaţi peste tot în lume pe oamenii care se află încă în ignoranţă. Acest ideal, această dorinţă de a fi util, vă va umple inima, sufletul şi spiritul. Vă veţi simţi totdeauna inspiraţi, totdeauna dispuşi, totdeauna bogaţi, pentru că acest ideal de a contribui la fericirea umanităţii vă va susţine, vă va hrăni. Dacă nu veţi avea acest ideal în sufletul vostru, nimic nu vă va putea mulţumi. Orice aţi avea, veţi fi totdeauna în aceeaşi stare de vid, de insatisfacţie. Doar această preocupare de a îndeplini misiunea pe care Dumnezeu v-a dat-o şi de a face ceea ce Cerul aşteaptă de la voi, vă va face radioşi, luminoşi şi fericiţi.

V
OCUPAȚI-VĂ DE COPIII VOŞTRI!

În societate se produc schimbări care nu sunt întotdeauna favorabile educației copiilor. De exemplu: **din ce în ce mai multe femei care lucrează doresc să se simtă tot atât de independente ca şi bărbații şi cum munca le dă această independență, ele vor să aibă o meserie. Dar această meserie le obligă să-şi neglijeze copiii** care, deseori venind de la şcoală, nu găsesc pe nimeni acasă: tatăl şi mama sunt la servici! Atunci copiii se descurcă cum pot şi se descurcă foarte bine pentru a face prostii, departe de părinții lor față de care devin de altfel din ce în ce mai străini!

Eu nu spun că mamele nu trebuie să lucreze, dar eu constat doar consecințele acestor noi obiceiuri asupra educației copiilor. În calitatea mea de pedagog sunt obligat să văd aceste consecințe. Eu nu dau nici un sfat, fiecare trebuie să-şi rezolve personal problema, dar eu cred că nimic nu poate înlocui pentru copii prezența unei mame acasă, cu condiția ca ea să fie într-adevăr prezentă, bineânțeles şi ca ea să ştie să-şi exercite veritabilul său rol de educatore.

Veți spune: „Da, dar aceste schimbări de mentalitate sunt datorate şi industrializării, progresului tehnic”. Evident, întotdeauna facem responsabili factorii exteriori. Nu era obligatoriu ca progresul tehnic să conducă omul la o situație catastrofică. Oameni înşişi sunt cei care, din cauza ignoranței lor, a egoismului lor, a poftelor lor s-au pus în această situație. **Se acuză condițiile, dar cine le-a creat**? Ele nu au căzut din cer. Progresul tehnic era un lucru bun, el putea tocmai să uşureze sarcina omului, dar de ce umanitatea a făcut astfel încât el să absoarbă toate energiile ei şi să fie cauza ruinei ei?

În orice caz, nimic nu justifică, sub pretextul că sunt ocupați, faptul că părinții îşi lasă copiii singuri sau îi încredințează altora: femei de menaj, vecini, etc. De ce au adus aceşti copii pe lume? Dacă nu trebuie să se ocupe de ei, ar fi fost mai bine să îi lase acolo unde erau, vor primi lecții aceşti părinți şi vor fi proprii lor copii aceia care le vor da, care îi vor face să sufere. Din moment ce ei i-au chemat pe Pământ, le-au dat un corp, **ei trebuie să se ocupe de ei şi nu să se descarce asupra altor persoane**. Doar Dumnezeu ştie ce prostii sau porcării le pot inocula aceste persoane. Nu voi intra în detalii.

Părinții sunt de o asemenea inconştiență! **În loc să-şi alăpteze ea însăşi bebelusul, mama îl va încredința pentru aceasta oricărei femei grase care are mult lapte fără a se preocupa de bolie sau viciile care poate să le transmită copilului prin acest lapte. Copilul primeşte prin lapte câte ceva din caracterul femeii care îl hrăneşte. De aceea este important ca mama să fie cea care îşi hrăneşte copilul şi ca ea s-o facă gândindu-se ca îi dă multă iubire.** Astfel, copilul nu o va abandona niciodată, niciodată nu o va face să sufere, pentru ca odată cu laptele şi iubirea mamei l-a hrănit.

Priviți acum o problemă foarte interesantă. Înaintea naşterii mama hrăneşte copilul cu sîngele său; apoi, odată născut ea îl hrăneşte cu laptele său. Simbolic sângele , care este roşu, reprezintă viața, forța, activitatea. Iar laptele, care este alb, reprezintă pacea, puritatea; este un principiu de armonie care vine să echilibreze tendințele pur biologice reprezentate de sânge**. De aceea, toți copiii care nu au fost hrăniți cu laptele propriilor mame nu se pot manifesta ideal mai târziu.** Laptele altor femei sau cel al animalelor nu conține pentru copil aceleaşi elemente ca cel al mamei.

Mama care îşi hrăneşte copilul îi dă prin laptele ei o iubire şi o tandrețe de care copilul are absolută nevoie pentru a se dezvolta. **De aceea ea nu trebuie să-l hrănească când ea este înfuriată sau prost dispusă, deoarece aceste stări negative otrăvesc laptele, iar copilul primeşte atunci elemente care pot să-l facă bolnav fizic şi psihic.** Mamele trebuie deci să fie foarte vigilente şi să se pregătească întotdeauna să alăpteze copilul în cea mai bună dispoziție posibilă.

Multe mame, din rațiuni estetice, frivole, dau biberon copilului sau pun pe altcineva să o facă. În acest timp, ele merg la baluri, serate, reuniuni şi găsesc mai amuzant să-şi păstreze pieptul pentru bărbați, soțul sau amantul lor, deoarece li se pare că suptul de la sân strică pieptul! Se văd acum atâtea deviații şi dezordini în acest domeniu! De aceea, din ce în ce mai mult, **copiii devin străini părinților lor şi se îndepărtează de ei: că nu au fost hrăniți prin iubire, prin laptele mamei lor.** Credeți-mă eu nu inventez nimic, sunt fapte care au fost verificate.

Când mama îşi hrăneşte copilul, ea trebuie să o facă în mod conştient, gândidu-se la el, vorbindu-i, pentru ai da o parte din inima sa, din sufletul său, din chintesenţa sa. Un copil hrănit în acest mod îşi va iubi mama în mod etern, chiar dacă ea este ignorantă, chiar dacă ea nu este frumoasă , el o va adora. **Copilul trebuie conceput în iubire şi hrănit în iubire**. Ah! Mamele încă nu au conştiinţa atât de largă şi impersonal, ele nu-şi dau seama de importanţa misiunii lor de educatoare. Nimeni nu se ocupă de adevărata pedagogie şi iată de ce la ora actuală totul merge în derivă.

Priviţi ceea ce devin toţi aceşti copii care au fost abandonţi altora şi care au dus lipsa de iubirea tatălui si a mamei lor. În SUA mulţi sunt acolo, pe străzi, unde aşteaptă ca un bărbat să le propună să se culce cu ei pentru bani. Sute de copii de 8-10-12 ani care fac acum trotuarul. Înainte, erau mai ales fete, iar acum şi foarte tineri băieţi. Şi ei o spun, aceşti copii, când îi întrebaţi: „ De ce îi urmaţi voi pe aceşti bărbaţi? - Pentru că ei sunt drăguţi cu noi. Nu chiar atât pentru bani. Dar ei ne dau afecţiune, pe când părinţii noştrii ne-au bătut, ne-au alungat, ne-au abandonat". Bineînţeles copii au nevoie de iubire! Şi dacă acelaşi lucru ar începe să se producă în fiecare ţară? Dar în mod sigur, aceasta se va întâmpla, deoarece tot ceea ce se face în America sfârşeşte prin a ajunge în toate ţările occidentale într-o zi sau alta.

Ocupaţi-vă de copiii voştri! Eu ştiu că actual, mulţi părinţi găsesc educaţia inutilă. Ei au fost convinşi că trebuie să lase copilul să se dezvolte singur, fără intervenţie exterioară, aceasta riscă să-i distrugă originalitatea; în libertate, aceste calităţi vor apare în mod natural. Ce eroare! În fiecare copil dormitează cerul şi infernul, iar viitorul copilului depinde de tendinţele pe care părinţii vor încerca să le trezească şi să le dezvolte în el. Vă dădeam într-o zi acest exemplu: luaţi o tânără fată, cea mai pură, cea mai inocentă, cea mai bine educată; ea pare incapabilă de a face cea mai mică prostie, dar de îndată ce este excitată, de îndată ce este pusă în anumite condiţii care îi trezesc sexualitatea, veţi fi stupefiaţi de a vedea de ceea ce este ea capabilă, această creatură angelică! **Fiecare este capabil să facă tot binele şi tot răul, acesta depinde de condiţiile în care voi îl puneţi, de tendinţele pe care le treziţi în el.**

Natura umană are două părţi, două feţe, una celestă, alta infernală şi după metodele pedagogice pe care le folosesc, părinţii favorizează fie una, fie cealaltă; dacă nu au grijă vor vedea ei ce va ieşi. Trebuie să fiţi foarte vigilenţi, mai ales atât timp cât formarea unui copil nu este încheiată. Cât timp el creşte, se formează, el este plin de energii care caută un drum. Şi nu este momentul să aveţi o încredere şi să credeţi că aţi adus pe lume un mic îngeraş. **El va deveni un înger, da, dar cu condiţia ca voi să fiţi vigilenţi, înţelepţi, dar dacă sunteţi neglijenţi sau ignoranţi, un diavol veţi vedea că va ieşi!**

V
O NOUĂ ÎNŢELEGERE A IUBIRII MATERNE

Să presupunem o tânără fată care pune pe primul loc viaţa spirituală: ea se roagă, ea meditează, ea face exerciţii pentru a se apropia cât mai mult posibil de înaltul ideal la care aspiră. Dar iată că ea se mărită. Face un copil. Ei bine, ea va pune viaţa conjugală, viaţa familială, viaţa copilului pe primul loc şi va abandona tot restul. *Să analizăm această atitudine:*

Toată lumea, bineânţeles, va aproba această tânără femeie, va găsi normal ca pentru copilul său ea să-şi sacrifice viaţa spirituală: ea este mama, iar el este copilul ei. Toate mamele şi toţi taţii îi vor da dreptate: în ochii unei mame nimic nu poate fi mai important decât copilul său. Pentru el ea trebuie să încalce toate legile divine, iar dacă acest copil se îmbolnăveşte sau moare, ea va merge să se certe cu Dumnezeu, ea îl va acuza de injustiţie şi de cruzime. Astfel se înţelege iubirea şi toată lumea este încântată de această iubire. Dar nu eu, deoarece pentru ca o femeie să fie ataşată de copilul său până la punctul de a-l uita pe Dumnezeu, în realitate înseamnă că nu se iubeşte decât pe sine însăşi. Ea nu se gândeşte decât la ea însăşi şi nu la copilul ei.

Ei da, este clar: **Îdepărtându-se de CER pentru a se consacra copilului său, ea îl smulge vieţii divine care este adevărata viaţă, ea îl smulge acestei imensităţi de lumină şi de pace de care copilul nu va beneficia.** În iubirea sa stupidă ea l-a făcut să părăsească singurul loc unde el ar fi fost fericit şi în

siguranță, unde ar fi devenit nemuritor. Crezând că îl salvează, ea îl duce spre Infern din moment ce ea îl ține în afara frumuseții şi armoniei. Deci vedeți voi, există o neînțelegere milenară care trenează în societate. **Mama care îşi iubeşte copilul nu trebuie să-l facă să iasă din Cer unde toate creaturile trebuie să înflorească.** Dacă ea îl uită pe Dumnezeu pentru a nu se gândi decât la copilul său, gândirea sa nu mai conține aceste elemente imponderabile venite din regiunile luminoase, venite de la Divinitatea însăşi şi deci îl hrăneşte cu o hrană moartă.

O mamă care nu păstrează obiceiul de a merge lângă Dumnezeu, nu poate să radieze în apropierea copilului său particule vii şi luminoase care ar face din el o ființă excepțională. Ea va fi săracă, ea nu va putea să-i dea nimic. Iubirea ei obişnuită va crea un copil obişnuit. El va fi poate sănătos, bine îmbrăcat, dar el va rămâne mediocru, pentru că a fost educat departe de prezența lui Dumnezeu. Pe când mama instruită în Ştiința Inițiatică va merge spre Dumnezeu şi Îi va spune:" Doamne vin lângă Tine , astfel ca Tu să-mi dai pentru copilul meu lumina, iubirea, sănătatea, frumusețea Cerului."
Iar când ea va reveni, îl va impregna cu elemente pe care mamele obişnuite nu le-au cunoscut niciodată, nici simțit. Ele spun că ele nu au timp. Ba da, dar iubirea lor egoistă nu le permite să aibă o asemenea filosofie, de aceea lumea continuă să fie populată de ființe mediocre.

Mama nu trebuie niciodată să se ocupe de copilul său înainte de a fi mers lângă Dumnezeu, pentru a lua viața şi a i-o da. De ce îşi imaginează ea că dacă ea îl părăseşte câteva minute, copilul său va muri? Nu, chiar dacă, copilul este în pericol de moarte, pe timpul cât mama sa este lângă Dumnezeu, când va reveni ea îl va salva. **Dar dacă ea neglijează să meargă la Dumnezeu pentru a rămâne lângă copil, în ziua în care i se va întâmpla ceva copilului ea nu va putea face nimic pentru el.**

Atât timp cât tații şi mamele sunt ataşați familiei lor până la punctul de a nu îndrăznii să o părăsească din când în când pentru a se instrui, ei nu vor putea să o transforme, nici să o facă într-adevăr fericită. Nu puteți transforma membrii familie voastre atâta timp cât rămâneți prea aproape de ei. Nu este vorba de a-i părăsii fizic, ci de a-i părăsii în concepțiile lor (gândirea pe care o au ei), adică a abandona un mod eronat de a-i iubi şi de a-i înțelege. Veți spune: „dar este o cruciadă împotriva copiilor noştrii!" Deloc şi poate că eu îi iubesc mai mult pe copii voştri decât îi iubiți voi înşivă; aceasta este de analizat . Dacă este cineva care vă iubeşte copiii, eu sunt acela, singurul; voi, voi nu-i iubiți.

A fost odată un fiu care cerea banii mamei sale pentru a face nebunii şi care o amenința că se va sinucide dacă ea nu-i va da. Atunci mama lui i-a spus:" dute copilul meu, dute şi sinucide-te, nu avem nevoie pe Pământ de oameni ca tine. Doream ca tu să fii o fință nobilă, mare, iar tu te porți ca un criminal, dute şi sinucide-te, este mai bine. Voi mulțumi Cerului când tu vei dispărea". Ei bine, din cauza acestei îndrăzneli, *pentru prima dată fiul s-a cumințit şi a devenit o ființă minunată*. Ani mai târziu, el spunea: „mama mea este cea care m-a salvat". Dar dacă mama şi-ar fi smuls părul din cap spunând: „ Oh, sărmanul meu fiu, nu face asta, iată bani", ea ar fi făcut din el un călău.

Şi asta fac majoritatea părinților, din cauza bunătății lor oarbe, a slăbiciunii lor, a moleşelii lor, ei fac din copiii lor călăi. Iar după aceea ei spun: "Da, dar noi îi iubim." Ei se justifică pentru lipsa lor de pedagogie şi de psihologie prin această frază: „noi îi iubim". Iată cum se înțelege iubirea! În loc de a spune: "cât de slabi şi de stupizi suntem noi!", ei spun : „noi îi iubim!". Eu sunt singurul care nu-i cred. În spatele acestor cuvinte: "noi îi iubim", eu înțeleg: „cât de idioți suntem!" Da, iată ce înțeleg eu.

Abraham îl iubea pe Isaac, dar a acceptat să-l sacrifice pentru a-i arăta lui Dumnezeu că pe El îl iubea mai mult decât pe fiul său. Problema de a ştii dacă pe Dumnezeu sau pe copilul vostru îl iubiți mai mult se pune totdeauna, dar tații, mamele niciodată nu bănuiesc că şi aici este o problemă de pus. Dumnezeu a vrut să-l încerce pe Abraham şi El i-a cerut să-şi sacrifice fiul. Veți spune: "Cum? Dumnezeu nu era destul de clarvăzător pentru a cunoaşte iubirea lui Abraham, El avea nevoie s-o verifice? Nu, Dumnezeu ştia încă dinainte ce va face Abraham; El vedea inima sa, gândurile sale, dar Abraham era cel care nu ştia ceea ce era mai puternic în el şi trebuia ca el să o afle. De aceea Dumnezeu i-a dat această încercare . Această încercare nu era destinată pentru a-l lămurii pe Domnul, ci pe Abraham însuşi.

De altfel toate încercările pe care Dumnezeu ni le trimite ne servesc să ne cunoaştem. Pentru că noi nu ştim până la ce punct putem fi rezistenți, inteligenți, puternici, buni, generoşi sau slabi, stupizi, vă faceți iluzii, vă spuneți: „Am învins aceasta, am învins aceea, nu-l iubesc decât pe domnul", dar în fața

celei mai mici încercări capitulaţi şi nu înțelegeți cum s-a întâmplat aceasta. Şi iată că Abraham iubea pe Domnul mai presus de toate, el ştia că din moment ce Domnul i-a dat acest fiu, Domnul putea să i-l ia. Atunci de ce mamele nu gândesc astfel? Ele vor să-şi salveze copilul abandonându-l pe Domnul; ele gândesc că este suficientă protecţia lor pentru ca el să fie la adăpost. Dar ce protecție îi pot ele oferi când ele însele nu sunt protejate, din moment ce ele întorc spatele marelui Protector? Ce orgoliu ce vanitate!

Abraham care era într-adevăr un inițiat , nu s-a revoltat împotriva ordinului Domnului, ci s-a pregătit să-şi sacrifice fiul. Şi cum Dumnezeu nu este un monstru sanguinar, în ultimul moment, El l-a înlocuit pe Isaac cu un berbec. Din moment ce Abraham ştia acum până unde putea să meargă iubirea sa pentru Domnul, de ce sacrificiu era el capabil, aceasta era suficient. O mamă care nu este pregătită să accepte acelaşi sacrificiu ca Abraham, în primul rând nu este o mamă inteligentă, iar în al doilea rând este prea orgolioasă. **Cum îndrăzneşte ea să-şi imagineze că ştie mai bine decât Dumnezeu, dacă, copilul ei trebuie să trăiască sau să moară?** Cu o concepție atât de ordinară despre iubire, ea nu poate să-şi ajute într-adevăr copilul pentru că în loc de a-şi aduce copilul spre lumină, din contra, ea îl îndepărtează. În gândirea ei, iubirea pentru ea însăşi este pe primul loc, iubirea de sine este totul. Nu, iar într-o zi ea va trebui să plătească această eroare într-un mod sau altul:pentru că ea nu şi-a îndeplinit datoria. Datoria sa era de a fi în Cer şi de a-şi aduce copilul împreună cu ea.

NU trebuie niciodată să abandonați Cerul, pentru nimic altceva, nici pentru un copil, nici pentru o soție, nici pentru un soț, deoarece doar rămânând în Cer, simbolic vorbind, le puteți face bine. Dacă voi părăsiți lumina pentru a face plăcere nu ştiu cui, nu veți avea nici cerul , nici pământul, adică nu-l veți avea nici pe Dumnezeu , nici pe aceşti oameni pentru care ați făcut atât de mari sacrificii şi voi rămâneți singuri. Trebuie să căutați cerul şi veți avea şi pământul deoarece pământul urmează întotdeauna Cerului, el vine să i se supună şi să-l servească.

Dacă întotdeauna sentimentalismul, ataşamentul orb sunt cele care predomină, nu numai că nu-i veți ajuta pe ceilalți dar veți suferi. **Pentru a evita aceste suferințe, va trebui să puneți inteligența, înțelepciunea şi pe Dumnezeu pe primul loc şi din acest moment tot ceea ce iubiți vă va aparține**. Toți copii pe care voi îi iubiți în mod divin sunt ai voştri şi ei sunt în orice caz mai mult ai voştrii decât al mamelor lor dacă ele îi iubesc în mod stupid. Veți spune:" dar nu este posibil! Legăturile de sânge sunt aici." Dar aceste legături nu sunt cele mai puternice, credeți-mă, există legături şi legături.

Doar pe cei pe care îi ştiți să-i iubiți, fie că sunt copii, bărbați sau femei, vă aparțin. **În aparență legăturile cărnii sunt cele mai puternice, dar în realitate se întâmplă deseori ca membrii aceleaşi familii să nu aibă nici o afinitate uni cu ceilalți, deoarece ei aparțin la diferite familii spirituale**.Voi puteți , de exemplu , să aparțineți fizic unei famili de țărani şi spiritual unei familii de regi. Şi din contră , voi puteți fi fizic copilul unei familii regale, pe când în realitate aparțineți unei familii de mizerabili şi cerşetori.

Cum va acționa în caz de nevoie cel care îşi iubeşte într-adevăr familia? El va avea curajul să o abandoneze un timp pentru a merge în străinătate să câştige bani. Pe când altul, care nu are aceeaşi iubire, nu va avea curajul să plece. Deci vedeți, în aparență, primul şi-a abandonat familia, dar pentru a o ajuta: el a mers în străinătate să câştige bani şi când el revine toți vor fi fericiți. Pe când cel care nu a vrut să-şi părăsească familia, o lasă în sărăcie cu el împreună. Acum să traducem: **adevăratul tată, adevărata mamă, îşi va abandona copilul, îşi va abandona familia şi prin meditație, prin rugăciune, va merge „în străinătate", adică în lumea divină unde va strânge bogății, iar când va reveni, toți vor fi în opulență**; pe când cel care nu înțelege, va rămâne lângă familia sa, dar ce i-ar putea el aduce? Nu mare lucru, câteva lucruri, câteva resturi mucegăite care au rămas prin dulapuri.

Adevăratul tată, adevărata mamă, merg „în străinătate". Cât timp? Acesta depinde: poate o ½ ora, o oră... Poate o zi sau trei luni, iar când revine, ei îşi revarsă toate bogățiile. Deci, vedeți voi, eu am argumente formidabile pe care nici toată logica voastră nu le poate zdruncina. Şi dacă ele nu sunt de acord, fie ca mamele să discute cu mine! Le voi spune: „voi pretindeți că vă iubiți copilul, dar analizați dacă îl iubiți. Dacă îl iubiți, veți merge acolo, „ în străinătate", cel puțin 10 minute, o1/2 de ora, iar în acest moment, da , copilul vostru va fi în abundență".

Mama face totul pentru copilul său; ea îl iubeşte zi şi noapte se ocupă de el. Dar de ce acest copil rămâne un copil obişnuit, când încă el nu devine un vagabond sau un criminal? Pentru că mama nu a învățat că ea putea să-şi proiecteze iubirea spre regiunile sublime, spre a lua alte elemente de care copilul va avea nevoie mai târziu şi să le infuzeze: particule care vor lucra asupra lui pentru ca el să devină o ființă excepțională. Cum poate o mamă să creadă, cu îngustimea minții sale, cu ignoranța sa, cu preocupările sale prozaice, că ea va putea obține elementele indispensabile pentru ca mai târziu copilul său să facă minunății, să contribuie la binele societății şi a întregii umanități?

Atât timp cât mama nu caută să atingă regiunile cele mai elevate pentru a atrage particule de lumină, de puritate, de eternitate, orice ar face ea, ceea ce va da copilului său va fi întotdeauna obişnuit. Nu cantitatea elementelor este cea care contează, ci calitatea lor, iar această calitate trebuie ca ea s-o caute şi s-o adauge. Este la fel ca în matematici: nici o cantitate de figuri din a doua dimensiune nu poate să dea o figură din a treia dimensiune. Nici o cantitate de corpuri din a treia dimensiune nu poate să fabrice un corp din a patra dimensiune. Adică , nici o cantitate de oameni obişnuiți nu va da un geniu, nici o cantitate de genii nu va da o divinitate. **Pentru a putea să pregătiți o ființă divină, trebuie să adăugați alte elemente care nu se găsesc decât în lumea spirituală, în lumea divină.Trebuie să înțelegeți aceasta.**

Trebuie deci ca mamele să învețe să lucreze asupra copiilor lor, ca din când în când, câteva minute, de mai multe ori pe zi, prin gândurile lor, prin rugăciulnile lor, ele să se prezinte în fața lui Dumnezeu spunându-i:” **Doamne vreau ca acest copil pe care Tu mi l-ai dat să fie servitorul Tău, dar pentru aceasta am nevoie de alte elemente care nu se găsesc decât lângă Tine. Acordă-mi-le, te rog, altfel acest copil nu va da nimic bun şi nu va fi avantajos nici pentru el, nici pentru Tine, nici pentru mine.”** Dumnezeu „se va scărpina în cap” şi va chema unii dintre servitorii săi cărora le va ordona să se ocupe de mamă.

Sunteți mirați de modul meu de a prezenta lucrurile? Dar important, este ca voi să înțelegeți şi să avansați; Prea puțini contează că acesta este prezentat într-un mod catolic, literar, filosofic, academic sau nu. Eu aş vrea să fac totul pentru mame, le admir pentru sacrificile de care ele sunt capabile, dar trebuie în ce priveşte conştiința lor să se lărgească şi ca ele să învețe să lucreze pentru copiii lor cu mijloace noi, mijloace spirituale. Ele gândesc întotdeauna că îngrijirile lor şi sacrificiile lor sunt suficiente.
În realitate, nimic nu este niciodată suficient, terbuie totdeauna să adăugați particule, forțe, puteri celeste**. Un copil care este în fiecare zi hrănit şi impregnat cu aceste elemente, va mira mai târziu lumea întreagă.**

Veți spune că nu este atât de uşor să mergi să te prezinți în fața lui Dumnezeu. Dar este un mod de exprimare! Deja, legându-se prin gândire la regiunile celeste, mama atrage elemente de natură mai subtilă şi le proiectează asupra copilului său. **S-au văzut cazuri când iubirea unei mame reuşea să smulgă un copil din ghearele morții**. *Da, această iubire este de o asemenea putere încât ea putea să producă transformări în copil*. Grație acestiu puternic curent de iubire, **multe elemente nocive erau astfel îndepărtate şi copilul era salvat.** Dar, evident, sunt cazuri excepționale şi fără a aştepta circumstanțe atât de dramatice, în viața curentă mamele au numeroase ocazii de a-şi manifesta iubirea față de copiii lor.

Dimineața la răsăritul soarelui, de exemplu. Eu sunt foarte mişcat să văd în fiecare dimineață mamele aducându-şi bebeluşii pe Stâncă, Aş vrea să le dau mijloace de a face o mai bună muncă asupra lor şi le voi spune deci aceasta:” în loc de a vă plimba copilul încolo şi încoace pentru a-l calma, a-l adormi sau mai ştiu eu ce, aşezați-vă liniştită undeva şi adresați-vă lui: „ tu comoara mea, iubirea mea, splendoarea mea...”şi vorbindu-i astfel voi îl spălați în lumină. **Ca Soarele, îl penetrați cu iubirea voastră, voi invitați toți îngerii şi arhanghelii prin puterea iubirii voastre**. Voi spuneți: Doamne, vreau ca acest copil să fie servitorul Tău, ca el să fie cel mai frumos, cel mai inteligent, cel mai radiant, cel mai luminos, cel mai sănătos” şi să vi-l imaginați în această splendoare.

Femeia posedă o mare putere de imaginație, grație căreia ea modelează copilul său şi cum toate sentimentele şi dorințele sale se înregistrează în corpurile eteric, astral şi mental al copilului, acționând astfel, nu numai că mama ajută enorm copilul în evoluția sa, dar între ea şi el se crează o legătură foarte puternică.

Una din principalele cauze ale rupturii care se vede acum între copii şi părinți, este că părinții nu au ştiut să influențeze copiii lor cu propriile lor vibrații, ei n-au ştiut să-i impregneze cu iubirea lor, înțelepciunea lor, cu forța lor, cu viața lor. Cum nu au descoperit mamele aceasta până acum? Dacă, din când în când, atunci când ei sunt bolnavi sau când ele vin să le îmbrățişeze, ele au un pic de iubire pentru ei, dar este ineficace această iubire, deoarece este înlocuită imediat cu alte sentimente. A şti să lucrezi conştient, inteligent, oh este atât de rar! Deci, iată ce trebuie să facă mamele la răsăritul soarelui şi vor fi mirate de a vedea că ele devin neobosite din cauza iubirii lor. Deoarece iubirea este cea care trezeşte, care stimulează toate celulele creierului.

Într-o altă conferință, în care vă vorbeam de puterea gândului şi a cuvântului,vă explicam cum **să vă influențați copilul vorbindu-i când doarme în leagăn**. Chiar dacă el nu aude, chiar dacă el nu înțelege, anumite legi ale universului fac ca tot ceea ce voi sunteți pe cale să înregistrați în el, să încolțească când el va fi mai mare. **Puteți să-i vorbiți de bine, de adevăr, de legi morale, cu convingerea că aceste cuvinte ale voastre sunt înregistrate**. Dealtfel, cine ştie dacă, după toate , el nu înțelege ceea ce voi spuneți? El doar nu are posibilitatea de a se exprima şi de a vă arăta că el înțelege pentru că organele sale nu sunt pe de-a-ntregul formate.

Chiar un copil handicapat este în realitate un spirit tot atât de puternic, tot atât de inteligent ca şi ceilalți, dar care nu se poate manifesta, deoarece creierul său, corpul său fizic sunt deteriorate. Luați cel mai mare virtuoz din lume, dați-i un pian dezacordat, oare va putea el cânta? Nu bineînțeles; el este perfect capabil, dar pianul este într-o stare proastă. Ei bine, creierul este pianul, instrumentul prin care spiritul se manifestă; proprietarul sau poate fi un geniu, un virtuoz, dar atât timp cât instrumentul nu este acordat nu va putea cânta. Poate este la fel cu copiii; ei văd, ei înțeleg multe lucruri dar nu se pot exprima. Se relatează cazuri stupefiante şi inexplicabile. Rămân încă mistere de clarificat pentru viitor. Bebeluşii, se ştiu încă atât de puține lucruri despre ei! Uneori, se văd unii care au, timp de câteva clipe o expresie atât de inteligentă, încât rămâi înmărmurit, iar imediat după aceea ei îşi reiau fizionomia obişnuită de bebeluşi. Eu observ copiii; pentru mine sunt cărți în care eu pot să citesc multe lucruri.

Mă adresez deci mamelor: vreți voi într-adevăr ca, copilul vostru să devină un servitor al lui Dumnezeu, un geniu, un sfânt, un binefăcător al umanității, o ființă magnifică? Ocupați-vă de el, cu toată iubirea voastră. **Doar iubirea poate tot.. Vorbiți-i când doarme, mângâiați-l blând, penetrați-l cu toate culorile luminii**: roşu , orange, galben auriu, verde, albastru, indigo, violet. Dar dacă voi vreți să cunoaşteți adevăratele culori ale lumminii solare, trebuie să aveți o prismă, deoarece nicăieri în altă parte natura nu oferă culori atât de frumoase, atât de puternice ca printr-un cristal. Voi veți putea astfel să contemplați culorile îndelung şi să le regăsiți apoi prin imaginație. **Nu lucrați asupra copilului vostru cu orice culoare, ci doar cu culorile prismei, deoarece sunt adevăratele culori.**

Încercți deci să vă impregnați copilul cu aceste raze luminoase, să vă imaginați că ele trec în toate celulele corpului său. În acest moment sunteți pe cale să repetați cel mai mare mister al creației, acela al lui Dumnezeu Însuşi care penetrează materia pentru a o anima.

VI
CUVÂNTUL MAGIC

Câte anomalii în atitudinea părinților față de copii lor! **Sub pretextul că un copil este prea mic pentru a înțelege ceea ce se petrece în jurul lui, ei îşi permit tot felul de cuvinte, de gesturi, de comportamente, fără a-şi da seama că aceasta acționează foarte defavorabil, totul se înscrie în el şi deseori anumite dereglări ce apar mai târziu vin de la scene sau conversații la care el a asistat când el nu era decât un bebeluş.** Mulți părinți nu sunt destul de atenți la modul în care vorbesc copiilor lor. Ei nu încetează să-i trateze drept incapabili, puturoşi, idioți, iar copiii, sugestionați, hipnotizați, devin după un timp în mod real stupizi şi incapabili. Aceşti părinți nu ştiu deci că, cuvântul este puternic, acționează şi că ceea ce spun poate avea o influență imensă asupra copiilor lor. Părinții sunt uneori cei care îşi ucid copiii.

Pentru a-i determina să rămână liniştiţi sau a-i obliga să-i asculte, de ce trebuie ca ei să-i ameninţe cu Baubau, cu lupul, cu poliţia sau ţiganul cu sacul? *De ce trebuie ca la ceea mai mică prostie să-i copleşească cu reproşuri şi cu blesteme? Ei nu ştiu că toată viaţa lor aceşti copii se vor simţi ameninţaţi, în pericol şi că ei vor deveni nevrozaţi*. Trebuie ca părinţii să înveţe ca de acum înainte să se servească de puterea cuvântului pentru a face bine copiilor lor şi eu vă pot da o metodă. Ea este pentru mamele care au copii foarte mici. Pe timpul cât bebeluşul este adormit, mama poate să stea în apropierea patului său, sau să-l ia în braţe şi să-i spună foarte blând: copilul meu, te iubesc mult, mă gândesc la tine, vreau ca tu să devii mare, nobil, luminos, divin, ca tu să fi plin de inteligenţă, de forţă, de puritate, de bunătate...” Ca ea să-i vorbească astfel de tot ceea ce ea doreşte mai bun pentru el. Se poate ca uni să găsească această metodă lipsită de sens, dar cei care cunosc marile legi ale universului mă vor aproba, deoarece ei ştiu că verbul este atotputernic. Chiar dacă pe moment copilul nu înţelege nimic, **cuvintele mamei sale se vor înregistra în subconştientul său şi ele vor lucra asupra lui în sensul în care ea ales să le dirijeze**.

Fie ca mamele să facă asta în fiecare zi, în fiecare seară, sau chiar pe timpul nopţii. Fie ca ele să vorbească, copilului lor mângâindu-i capul cu blândeţe, menţionând toate forţele, calităţile, virtuţile pe care el le posedă şi pe care le va dezvolta mai târziu. Fie ca ele să-i vorbească de viitorul său: el va fi fericit, va fi mare, va deveni o fiinţă excepţională. Ca ele să pronunţe cuvintele cele mai poetice, cele mai minunate.

În general, se aşteaptă pentru a-i educa pe copii ca ei să fie capabili de o anumită înţelegere intelectuală. În acest moment li se dau explicaţii şi se crede că aceasta este educaţia. Nu, dealtfel, explicaţiile nu au avut niciodată o mare valoare pedagogică. **În pedagogie, singura metodă cu adevărat eficace este exemplul**. Arătaţi concret copiilor ceea ce ei trebuie să facă, faceţi-o în faţa lor şi nu le explicaţi nimic. Arătaţi-le cum se spală, cum se curăţă, cum se pune în ordine, cum se pregăteşte masa. Copiii sunt mici maimuţe: de îndată ce ei vă văd făcând ceva, o vor face şi ei.

Iar dacă acum cineva îmi spune:”dar înainte de a face ceea ce mă sfătuiţi, eu vreau întîi de toate să înţeleg exact cum aceasta se petrece şi care sunt procesele declanşate în domeniul eteric”. Oh la, la, dacă voi aşteptaţi să vedeţi totul şi să înţelegeţi totul pentru a începe să exersaţi, veţi aştepta secole, iar în acest timp copilul vostru va deveni un Şnapan. Daţi-i drumul încă de acum, ocupaţi-vă de el, pentru că aveţi o mare responsabilitate.

Şi ceea ce este minunat,este că în momentul în care voi pronunţati aceste cuvinte magice pentru copilul vostru, culori ies şi radiază din inima voastră, din capul vostru, culori ies şi radiază din inima voastră, din capul vostru şi chiar anumite entităţi luminoase, atrase şi mişcate de toată această frumuseţe, decid să rămână lângă copil pentru a lucra asupra lui. Atunci , vă implor, impuneţi un pic tăcerea intelectului vostru care este întotdeauna pe cale să obiecteze şi să pună întrebări şi să credeţi în ceea ce vă spun eu astăzi; voi veţi câştiga şi mai ales copiii voştri vor câştiga.

Oare cunoaşteţi suficient de mult toate legile lumii psihice, ale lumii spirituale, pentru a veni să vă pronunţaţi şi să puneţi la îndoială tot ceea ce eu vă spun? Atât timp cât sunteţi încă ignoranţi, aveţi nevoie să credeţi şi să urmaţi pe cineva care a mers mai departe decât voi pe cale cunoaşterii. Deci, mamele să vorbească copiilor lor, chiar dacă ei dorm, chiar dacă ei nu înţeleg. **Unele vor spune că ele le vorbesc în gând. Dar aceasta nu ajunge, deoarece este o mare diferenţă între gând şi cuvânt.**

Într-o zi mă aflam la o conferinţă la care erau în auditoriu reprezentaţi ai mai multor mişcări spirituale. Printre alte lucruri, eu spuneam că **meditaţia produce o mare acumulare de energie psihica şi că multe persoane care se mulţumesc să mediteze fără a pronunţa niciodată cuvinte, simt că aceste forţe sfârşesc prin a-i perturba. De ce?** Pentru că ele nu au ştiut să le dea o ieşire, o orientare. Trebuie deci ca ele să pronunţe câteva cuvinte, pentru ca toate **entităţile adunate prin meditaţie să se precipite în direcţia pe care cuvântul lor le-a indicat-o.**

De ce cuvântul? Gândul singur nu este el foarte puternic? Ba da, însă gândirea fără cuvânt, este ca şi cum aţi scrie pe o hârtie tot felul de promisiuni şi de angajamente, dar fără a vă pune semnătura. Atât timp cât nu semnaţi, promisiunile nu sunt valabile. Puteţi declara , promite sau lăsa prin testament tot ceea ce doriţi, dar fără semnătura voastră nimeni nu vă va lua hârtia în considerare. În faţa lumii,Semnătura este cea care contează. Ei bine, **pentru munca spirituală cuvântul este ca o semnătură.**

Când am spus aceasta, preşedintele societăţii Antroposofice din Olanda a exclamat: „ah , iată ceva nou pentru noi!” El era încântat. Ei da! Sunt adevăruri pe care mulţi nu le cunosc: Cuvântul este deci foarte important. Voi puteţi gândi timp de ore întregi dacă vreţi, dar dacă doriţi să declanşaţi ceva, să daţi o impulsiune pentru ca gândirea voastră să se concretizeze aici în planul fizic, cuvântul este cel care trebuie să intervină. **Gândirea este puternică în planul psihic, dar cuvântul este puternic în planul fizic**. Deci luaţi acest adevăr şi veţi obţine mari rezultate. Doar că, bineînţeles, nu pronunţaţi cuvinte fără să fi format în prealabil în voi, un gând viu susţinut printr-un sentiment puternic, altfel cuvintele voastre vor rămâne vide, găunoase, fără forţă şi nu vor produce nici un rezultat.

Chiar şi copiii care mă ascultă, aici, înregistrează totdeauna puţin din ceea ce eu spun. **Mai târziu, tot ceea ce ei vor fi înregistrat astfel fără a înţelege, va apare în conştiinţa lor şi în acest moment ei vor putea profita; ei se vor servi şi vor reuşi mult mai bine decât copiii care au fost îndepărtaţi de anumite preocupări sub pretextul că acestea nu erau încă pentru vârsta lor**.

Este valabil şi pentru copiii ai căror părinţi îi aduc în fiecare dimineaţă pe Stâncă pentru a asista la răsăritul soarelui.

Puteţi gândi că ar fi preferabil pentru aceşti copii să rămână liniştiţi în pat. Ei nu, deoarece chiar dacă ei adorm pe Stâncă, **ei se impregnează cu această ambianţă de rugăciune, de meditaţie, de contemplaţie**; ei primesc razele soarelui care sunt spirite conştiente şi aceste raze lucrează asupra corpului lor eteric şi lasă urme. Câţiva ani după aceea, dacă anumiţi camarazi vor încerca să-i antreneze în comiterea unor acte reprobabile, aceşti copii vor simţi în ei o forţă, o rezistenţă care îi va menţine pe drumul purităţii, al luminii, al înţelepciunii. Chiar dacă ei nu ştiu originea, această influenţă rămâne atât de înrădăcinată în ei şi vor fi obligaţi să o constate. Iată de ce educaţia trebuie să se facă înainte chiar ca înţelegerea să apară la copil.

Eu am mers de altfel mult mai departe, spunând că *după naştere este deja prea târziu pentru a începe educaţia copilului*. Da, deja din acest moment părinţii nu mai au nici o putere să influenţeze copilul. Ei trebuie să se apuce înainte de naştere şi chiar înainte de concepţie. Din acel moment începe veritabila educaţie, cea care este puternică, eficace, reală, indestructibilă.

Pedagogia mea este nouă, o ştiu, bizară chiar, dar ea dă rezultate. Când un copil mănâncă, el nu înţelege încă toate energiile pe care hrana i le va aduce şi cum aceste energii vor contribui la dezvoltarea sa fizică, morală, intelectuală, dar nu se aşteaptă ca, copilul să înţeleagă pentru a i se da de mâncare. Ei bine, nu trebuie nici să aşteptaţi ca el să înţeleagă pentru a introduce în el elemente divine. Dacă ar trebui să aşteptaţi ca, copiii să înţeleagă viaţa spirituală pentru a le-o da lor, ei bine, vor fi repede morţi, din punct de vedere spiritual morţi. Şi este ceea ce se întâmplă deseori. Se aşteaptă ca copiii să aibă vârsta de a primi o educaţie spirituală şi în acestă aşteptare, sunt lăsaţi să se înglobeze în viaţa mediocră încât atunci când vreţi să-i redresaţi este mult prea târziu, nu mai este nimic de făcut.

VII
NU LĂSAŢI NICIODATĂ UN COPIL INACTIV

Voi aţi văzut cum copiii erau mândri de a fi cântat! pentru ei era serios. Oh, la la, ei au făcut ceva care contează! Toată viaţa lor ei îşi vor aminti că au cântat în faţa unui public. Pentru voi, poate, nu înseamnă nimic, dar pentru ei este un eveniment; dacă voi intraţi în inima acestor copii veţi vedea că este un eveniment. Acum voi trebuie să-i încurajaţi, să le spuneţi că a fost magnific, că noi avem nevoie să-i ascultăm şi că ei trebuie să înveţe încă alte cântece.

Trebuie să treziţi la copii dorinţa de a se arăta cei mai capabili posibil într-o activitate sau alta. Este cel mai bun mijloc de a-i împiedica să facă prostii şi de a-şi pierde timpul lor în dreapta şi stânga. Nu trebuie niciodată să lăsaţi un copil inactiv. Deseori pentru a-i cere unui copil să rămână liniştit, îi spuneţi: „fi cuminte”. De ce se confundă înţelepciunea cu imobilitatea? A nu se mişca, a nu face nimic, asta este înţelepciune? Să nu vă miraţi dacă, copilul după aceea detestă înţelepciunea, deoarece în capul său ea este legată de imobilitate, iar el este atât de dinamic! De altfel este mai bine să nu-i cereţi unui copil să nu se mişte, ci totdeauna să-i daţi ceva de făcut pentru a-l ocupa.

De aceea părinții trebuie să accepte că, copiii lor să sufere puțin pentru a face ceea ce li se cere la şcoală sau în altă parte. Copii au atâtea resurse, o asemenea rezistență, încât uită imediat acest efort. Cu fiecare efort caracterul lor este cel care se formează şi aceasta trebuie să-i bucure pe tați şi pe mame. Dar dacă din contră ei spun: „Oh sărmanul, nu trebuie să-l obosim" pentru ai evita câteva mici eforturi, ei îl vor face slab, leneş, incapabil, egoist. Iată iubirea şi pedagogia adulților!Priviți oare copii care urcă pe Stâncă pentru a asista la răsăritul soarelui sunt de plâns? Sunt ei nefericiți de a nu fi rămas în patul lor? Nu, ei sunt fericiți, priviți-i! Părinții trebuie să-şi dea seama că deseori ei sunt cei care, sub pretextul de a nu-i supra âncărca,îşi mențin copiii în slăbiciune. Ei trebuie să-şi schimbe atitudinea, altfel ei vor fi cei care vor suferi toată viața de a fi făcut din copii lor ființe egoiste şi capricioase.

Cunosc mulți care au comis această eroare şi care acum îşi smulg părul din cap. Eu le spun:" Este din vina voastră. **Foarte devreme trebuia să-i învățați pe copiii voştri să vă ajute, să spele câteva farfurii, să pună masa, să execute unele sarcini uşoare"**. Evident majoritatea muncilor sunt prea dificile pentru cei foarte mici, ei nu au nici forță, nici abilitatea suficientă, dar puteți să faceți în fața lor spunându-le: "mai târziu şi tu o vei face". În aşteptare, sunt multe mici servicii pe care pot deja să le facă. Numai că părinții nu le dau nimic de făcut, pentru că este mai uşor pentru ei de a executa rapid anumite munci, decât a le arăta copiilor cum să le execute şi a-i supraveghea pe timpul cât o fac. Dar nu este o bună metodă de educare, deoarece mai târziu copiii nu mai vor să facă ceea ce ar fi trebuit să învețe atunci când erau mici: facultățile lor nu au fost exersate destul de devreme. În acest moment Părinții vor putea spune: „leneşule, dute să faci asta, dute să faci aia, ai grijă să înveți"...dar copilul nu va voi deoarece este prea târziu.

Există obiceiuri bune care trebuie inoculate copiilor când ei sunt încă foarte tineri, deoarece aceste obiceiuri nu îi vor mai părăsi. Odată am întâlnit un om care a făcut mai multe zile de închisoare pentru furt şi el mi-a mărturisit că, chiar în închisoare, el îşi făcea dimineța şi seara rugăciunea. Era un obicei pe care tatăl său i l-a dat când era mic şi nu se mai putea debarasa de le. Eu i-am spus: „dar atunci, vă rugați dimineața şi seara şi continuați să furați? –Ah asta este alt ceva". Pentru el, a se ruga şi a fura nu erau lucruri incompatibile. Evident, ar fi fost preferabil ca tatăl său să-i dea şi obiceiul de a nu fura!

Nu vă dați seama ce este forța obiceiului. Dacă un copil este obişnuit ca părinții să-i cedeze capriciilor sale, s-a terminat; mai târziu, chiar când nu va avea dreptate şi când va fi conştient că nu are dreptate, el va continua să vrea să i se cedeze. Iar în acest moment va fi prea târziu pentru a-l schimba. Un copil care a fost răsfățat, alintat, răzgâiat vă va cere să aveți întotdeauna această atitudine fată de el. Din nefericire nu va exista în acel moment decât o forță capabilă să-l educe: viața, pentru că viața este neîndurătoare. Atunci copilul va suferi şi se va corecta. Dar ce suferințe inutile părinții au pregătit copiilor lor neştiind să se opună capriciilor lor!

De aceea eu le spun deseori părinților: „ Atenție, atenție, bunătatea voastră nu este în realitate decât slăbiciune, ignoranță...Mai târziu veți plânge pentru că voi veți fi primele victime ale bunătății voastre stupide". Câți părinți nu au venit să mi se plângă de atitudinea copiilor lor! Eram obligat să le spun că ei erau vinovații şi evident ei nu mă înțelegeau. Nu trebuie să fiți slabi cu copiii, pentru că după aceea ei abuzează şi nu este din vina lor. Dacă nimeni nu arată unui copil că există reguli de respectat şi dacă, foarte tânăr deja are impresia că totul se poate înclina în fața capriciilor sale, cum vreți voi ca apoi el să-l asculte pe cel care îi face o mică observație? El nu va asculta şi este normal. El va dori să înfrunte totul, să spargă totul, să se piardă chiar cu condiția să nu cedeze. Pentru că astfel el a fost obişnuit şi deci nu este vina sa.

Deci când părinții îşi dau seama că proasta lor educație a stricat caracterul copilului lor, nu le mai rămâne decât să roage Cerul, spiritele înțelepciunii, pentru ca ele să-i dea o lecție care să-l determine să reflecteze. Copilu va plânge un pic, voi îl veți consola, dar el va înțelege şi astfel, după câteva bune mici lecții el va fi salvat. Am observat cu atenție şi am văzut deseori cum bunătatea stupidă este cea care încurajează viciile. Este minunată bunătatea, dar cu condiția ca ea să fie pusă în serviciul înțelepciunii.

Într-o zi mă aflam într-o familie de oameni bogați şi bine plasați în societate. Ei erau foarte preocupați din cauza fiului lor unic, care nu le făcea decât probleme. Ei îl răsfățau, îi dădeau mulți bani şi el, evident se amuza şi îşi neglija studiile. Am vrut să-i ajut, atunci eu le-am spus: „ vreți să vă salvați fiul?

Mai întâi trebuie să înțelegeți că el nu este dotat pentru studii. Dacă aş fi în locul vostru, l-aş trimite ca ucenic într-un garaj, la un patron exigent care l-ar obliga să lucrezeşi aş înceta să-i dau bani, deoarece această uşurință nu dezvoltă decât latura sa rea". Le-am explicat îndelung toate acestea, dar ei nu m-au înțeles; ei erau chiar foarte nemulțumiți de sfatul meu, deoarece se simțeau umiliți la ideea că eu voiam să fac din fiul lor un muncitor, pe când ei sperau pentru el o situație strălucită. Ei nu m-au ascultat deci şi au continuat să-şi trimită fiul în cele mai bune şcoli din Franța şi străinătate, să-i dea cei mai buni profesori şi mai ales au continuat să-l răsfețe cu bani şi cadouri. Câțiva ani după aceea, situația devenise atât de catastrofică încât ei şi-au amintit de sfatul meu privitor la garaj. Dar şi aici, ce surpriză pentru mine! Eu le-am spus să-şi trimită fiul în ucenicie la ungarajist, iar ei i-au cumpărat garajul cel mai mare cel mai modern, cel mai scump pe care l-au putut găsi. Evident, nimic nu pregătea acest băiat să fie patronul unui asemenea garaj. Şi s-a întâmplat ceea ce trebuia să se întâmple:Puțin timp după aceea el a dat faliment şi ei au pierdut sume enorme. Nu vă voi mai povesti urmarea acestei istorii dar iată părinții care au fost cauza nenorocirii fiului lor, din cauza slăbiciunii şi iubirii lor stupide.

Astăzi părinții nu mai îndrăznesc să utilizeze metode care călesc caracterul copiilor. Ei spun: „Ah, ei nu trebuie să sufere, ei trebuie să aibă tot ceea ce vor". Ei bine, ei îşi sacrifică copiii cu această slăbiciune. Într-o bună zi nu vor mai putea obține nimic de la ei, ei vor avea în fața lor călăi care îi vor călca în picioare şi vor primi lecții usturătoare din cauza proastei lor pedagogii. Dar părinții nu mă cred, ei gândesc că eu sunt crud. Eu nu sunt crud, eu cunosc câteva mici legi, care sunt mari legi.

În trecut , mulți oameni îşi creşteau astfel copiii, chiar şi regii, deoarece regii aveau totdeauna în palatul lor înțelepți, care îi sfătuiau. Şi iată de exemplu sfatul pe care puteau să-l dea aceşti înțelepți: "Maiestate, aveți un fiu care este destinat să domnească. Dar va fi el drept, va fi el cinstit, imparțial? Iată ceea ce ar trebui să faceți: Înainte ca fiul dumneavoastră să ştie că este un prinț şi viitorul moştenitor al tronului, trimiteți-l să trăiască într-o familie săracă pentru ca el să vadă cum oamenii suferă şi luptă pentru a câştiga cea mai mică bucățică de pâine. Când el va reveni şi va urca pe tron, va guverna cu dreptate, clemență şi milă".Iar anumiți regi urmau aceste sfaturi.

În zilele noastre, familiile bogate nu vor să-şi mai trimită copiii la un mic Patron, în condiții dure şi dificile, unde ei pot primi chiar câteva lovituri. Îi vor trimite în marile capitale, sau în Elveția, în pensiunile cele mai renumite, unde aceştia vor frecventa prinți, vor juca tenis şi vor face schi, natație, etc. Şi când va ieşi de acolo, acest fiu iubit va fi învelit în puf. Iată pedagogia oamenilor foarte bogați şi foarte „inteligenți"!

De altfel, un tată care este foarte bogat nu trebuie să o arate copiilor săi deoarece ei vor ține prea mult cont de viitoarea moştenire şi nu vor face nici un efort pentru a muncii şi a învăța să se descurce singuri; ei vor crede că toate capriciile şi plăcerile le sunt permise, ei vor deveni leneşi, iar aceasta este cea mai rea dintre educații. **Părinții să-i lase deci cât mai mult timp posibil pe copiii lor în ignoranța bogățiilor care îi aşteaptă.** Când aceştia vor fi luat obiceiuri bune de muncă, de stăpânire de sine, atunci da, părinții vor putea să le vorbească de bogăția pe care o vor moşteni mai târziu, dar nu înainte. Este dealtfel ceea ce face Dumnezeu cu noi toți.

Dumnezeu este cel mai mare educator, cel mai mare pedagog. El nu ne arată imediat moştenirea care ne aşteaptă acolo sus, în băncile celeste. Atunci, cum noi ne credem săraci şi mizerabili, noi muncim, noi ne chinuim şi în fine, când cu strigăte şi lacrimi am reuşit să ne facem demni de moştenirea noastră. El ne arată toate comorile adunate pentru noi. În acel moment, noi înțelegem înțelepciunea ETERNULUI, care nu ne-a dezvăluit nimic dinainte. **Inițiați care vor să lucreze ca Dumnezeu, ascund şi ei multe lucruri în interesul discipolilor lor, pentru ca ei să se dezvolte bine.**

Părinții care vor să-şi vadă copiii asumându-şi mai târziu mari responsabilități **trebuie să le dea o educație care să-i facă să cunoască dificultățile vieții**, altfel cum ar înțelege ei chinul muncitorilor lor, soldaților lor, al subordonaților lor? **Cei care au plecat dintr-un mediu foarte sărac şi s-au ridicat prin munca lor, sunt ființe înțelegătoare şi compătimitoare față de suferința altuia, pentru că au suferit ei înşişi.** Pe când ceilalți vor spune ca regina Antoaneta:" Ei nu au pîine? Dar atunci , să mănânce cozonac!" Ea nu putea să înțeleagă.

VIII
PREGĂTIŢI COPIII PENTRU VIITOAREA LOR VIAŢĂ DE ADULŢI

Eu ştiu prea bine că problemele filosofice nu sunt chiar potrivite vârstei copiilor şi adolescenţilor care sunt aici şi că ei sunt mai degrabă interesaţi de tot felul de amuzamente şi distracţii. Dar cu toate acestea, rămânând printre adulţi, care fac tot posibilul de a trăi după regulile Învăţământului, chiar dacă ei nu înţeleg încă profunzimea şi sensul, totul se înregistrează în ei. Iar când mai târziu, se vor găsi în faţa unor grave probleme de rezolvat, ei vor şti să acţioneze şi să se dirijeze mai bine decât ceilalţi, pentru că au primit aici o impulsiune spre bine; prea puţin contează că nu au simţit nimic pe moment, ceea ce ei au văzut şi auzit va continua să-i influenţeze toată viaţa lor. Iată de ce tinerii trebuie să participe la munca noastră.

Chiar dacă aveţi impresia că ei sunt prea tineri, trebuie să pregătiţi copiii pentru viaţa pe care o vor duce mai târziu şi este deci preferabil pentru aprofundarea înţelegerii lor ca ei să poată să arunce o privire în lumea adulţilor. De altfel, priviţi:Ce face o mică fetiţă? Instinctiv ea cere să aibe păpuşi pe care le leagănă, le hrăneşte, le spală. Acestă ocupaţie este o pregătire pentru rolul său de viitoare mamă. Există deci ceva în ea care o împinge să exploreze deja terenul pentru viitor. Trebuie să reflectaţi la toate acestea.

Se aduc copiii la biserică unde totuşi ei nu pot înţelege mare lucru din ceea ce se petrece. Dar solemnitatea ceremoniei, reculegerea adulţilor produc în sufletul lor impresii care vor fi aprofundate mai târziu. Iar alţii, din cauza morţii unui părinte sau unui prieten asistă la o înmormântare unde ei încep să se întrebe ce este o dispariţie. Moartea este un eveniment cu care ei vor fi în mod obligatoriu confruntaţi mai târziu şi este util pentru ei de a fi pregătiţi. Astfel este pentru tot în viaţă. Fiecare copil este într-o anumită măsură obligat să anticipeze evenimente care nu sunt încă pentru vârsta sa şi pentru aceasta el trebuie să beneficieze de experienţa adulţilor.

Să luăm încă un exemplu foarte simplu: Un student în chimie începe prin a studia tot ceea ce a fost descoperit în această ştiinţă până astăzi; iar dacă el este capabil va adăuga propriile sale descoperiri. Dar el începe prin a se apleca asupra experienţelor şi descoperirilor altora, el nu decide să le ignore pentru a găsi el însuşi totul, iar la capătul a 20 sau 30 de ani de cercetare să sfârşească prin a descoperi (dacă încă o descoperă!) că o moleculă de apă este compusă dintr-un atom de oxigen şi doi atomide hidrogen. El acceptă această noţiune şi este mai înţelept, Aceasta îi permite să câştige timp.

Dacă obişnuiţi un copil să participe la viaţa adulţilor, În clipa în care va trebui să facă faţă el însuşi la anumite evenimente el va fi deja pregătit deoarece îşi va aminti şi va imita ceea ce a văzut făcându-se. De aceea este foarte util ca tineretul să nu fie limitat la activităţile care se cred a fi de vârsta lui. Într-o zi, vorbeam mamei a două tinere fete încântătoare în vârstă de 15 ani. Eu îi spuneam: „le-ar face bine ficelor dumneavoastră să vină la grupul nostru spiritual pentru a asculta adevăruri care le vor ajuta mai târziu în viaţă. Şi ştiţi voi ve mi-a răspuns ea? „ Oh, nu , ele sunt prea tinere, la vârsta lor trebuie ca ele să se distreze; lor le plac balurile, petrecerile, ele vor avea destul timp pentru a se gândi la lucruri serioase!” Ei bine iată o mamă care pregătea catastrofe pentru copiii săi.

Bineânţeles, trebuie să lăsaţi tineretul să danseze, eu nu sunt împotriva dansului, dar trebuie să-l obişnuiţi să aibă şi preocupări de alt ordin. **Natura umană nu este făcută doar pentru muncă, efort, reflecţie, este de la sine înţeles; şi chiar iniţiaţii au fost cei care, în trecut au instituit sărbători unde poporul, prin cântece, dansuri, deghizări, putea să dea o cale de ieşire tuturor acestor forţe care**

comprimă munca şi grijile vieţii cotidiene. Dar a se gândii că esenţialul este de a se amuza şi distra, înseamnă într-adevăr a-şi rata existenţa.

Eu nu sunt împotriva unei mame care vrea ca fiica ei să se amuze. Şi eu mă amuz, eu nu mă gândesc decât să mă amuz, ce credeţi voi? Dar există amuzamente şi amuzamente şi trebuie să vedeţi pericolul amuzamentelor care nu sunt echilibrate prin reflecţie. Foarte repede această fică pe care mama o trimite să se amuze, va fi murdărită şi mâncată de prima haimana venită şi nu numai că ea îşi va pierde sarmul şi prospeţimea, dar ea îşi va pierde şi luciditatea şi va merge foarte repede să îngroaşe lumea acestor femei care traversează existenţa fără a şti niciodată unde se află.

Nu vă gândiţi că eu sunt limitat. Nu există om mai larg decât mine. **Eu vreau doar ca toţi băieţii şi fetele să petreacă, să cânte şi să danseze, dar în acelaşi timp ca ei să accepte să studieze ştiinţa Iniţiaţilor, ca ei să înveţe să se lege la forţele nobile şi însufleţitoare ale naturii. În acest moment ei vor deveni fiinţe formidabile, capabile de a acţiona benefic pentru familia lor, ţara lor şi chiar pentru lumea întreagă.**

Deci iată, au fost câteva cuvinte pentru a vă spune că nu trebuie să lăsaţi tineretul să caute în mod unic ceea ce-i place lui, ceea ce-i este agreabil, la gradul la care el a ajuns, ci să visaţi un pic mai departe şi să anticipaţi viitorul.Oh! eu ştiu bine, mulţi copii anticipează dar nu aşa cum ar trebui. De exemplu, o mică fată delicată, graţioasă, vrea să devină ca mătuşa ei pentru că are buzele şi unghiile vopsite, iar degetele pline de inele; iar un mic băiat vrea să devină ca bunicul său din cauza pipei sale şi a marilor sale mustăţi. Tinerii anticipează deci deseori fără a o ştii, dar ei sunt prea grăbiţi de a deveni bătrâni, de a avea aerul important, blazat. Să nu se grăbească, Dumnezeule, acesta va veni chiar fără voia lor. Dacă există un lucru absolut cert este că ei vor îmbătrâni, Nimic nu va putea âmpiedica aceasta.

Deci tineretul să încerce să rămână tânăr cât mai mult timp posibil! Eu vreau să spun tânăr în inima sa: spontan, simplu, surâzător. Eu, eu prefer să rămân copil, din toate forţele mele eu menţin în mine spiritul copilăriei. Tinerii vor să devină bătrâni, iar eu vreau să prelungesc tinereţea, pentru că tinereţea a trecut atât de repede! Este de altfel ca primăvara... Atât de efemeră!

XI
PĂSTRAŢI SIMŢUL FANTASTICULUI LA COPIL

Priviţi aceşti copii care mă ascultă: dacă aţi şti cum ei îmi înţeleg cuvintele! Faţa lor vibrează. În momentul în care trebuie să râdă, ei râd; în momentul în care ei trebuie să gândească ei gândesc. Ei reacţionează într-un mod magnific. Am aici un auditoriu care vă depăşeşte. Numai Dumnezeu ştie ce se petrece în micile lor capete, cum văd şi înţeleg ei lucrurile! Poate ei găsesc adevărul de prima dată, pe când vouă, vă vor trebui încă ani de zile. Da, **eu sunt sigur că ei văd adevărul mai rapid şi mai bine decât adulţii**.

În replicile copiilor există multe lucruri pe care adulţii le găsesc absurde, deoarece ei nu le înţeleg. De câte ori nu am fost stupefiat în faţa profunzimii anumitor reflecţii ale lor. Aceasta pentru că ei sunt încă simpli, naturali şi apropiaţi de regiunile celeste de unde au coborât. Mai târziu, familia, societatea reuşesc să le inoculeze propriul lor mod de a vedea lucrurile şi de raţionament, iar copii sfârşesc prin a aceepta aceste puncte de vedere eronate. Da, adulţii nu fac deseori decât să deformeze copiii.

Când copiii sunt foarte mici, ei au un simţ înăscut al supranaturalului, ei cred că totul este viu, că totul este inteligent: ei vorbesc insectelor, pietrelor, plantelor, animalelor. Când ei se lovesc de o piatră, ei îi dau o lovitură de picior adresându-i reproşuri deoarece ei gândesc că piatra i-a lovit în mod intenţionat! Iar când li se povestesc povestiri cu zâne, uriaşi şi animale extraordinare, ei cred, este formidabil! **Câţiva ani mai târziu, ei pierd acest simţ al fantasticului, pentru că adulţii îşi bat joc de credulitatea lor** şi chiar dacă ei nu-şi bat joc, atitudinea lor materialistă şi grosieră sfârşesc prin a se repercuta şi asupra lor. Iar odată ce copiii au pierdut acest simţ al minunatului, ei au pierdut într-adevăr

esențialul. Deoarece nu trebuie să vă imaginați că este o mare dovadă de superioritate, din partea adulților, de a crede că universul nu are nici suflet, nici inteligență, că omul este singura ființă vie şi gânditoare din creație.

Toată natura este vie, inteligentă şi populată de creaturi vii şi inteligente, iar unele mult mai inteligente decât omul. Din ziua în care omul neagă această viață şi această inteligență, în el moartea începe să se instaleze.

Dacă voi credeți că totul este mort în jurul vostru, moartea se instalează în voi, nu uitați niciodată aceasta. Dar să credeți că **totul este inteligent şi viu şi veți mări în voi inteligența şi viața**.

Iată un adevăr asupra căruia psihologii şi pedagogii trebuie să se oprească, pentru că ei nu au studiat încă consecințele magice ale unui simplu gând. Dacă voi credeți că toți oamenii de pe pământ sunt răi, urâți, depravați, criminali, este foarte rău, deoarece nu numai că aceasta se reflectă asupra voastră, dar mai devreme sau mai târziu veți deveni ca ei . Iară dacă voi credeți că lumina, frumusețea, splendoarea, grandoarea domnesc peste tot, voi lucrați asupra voastră înşivă şi deveniți din zi în zi mai frumoşi, mai mobili, mai expresivi.

Nu ucideți deci niciodată simțul fantasticului la copii. Cultivați-l chiar, pentru ca ei să se hrănescă din el toată viața lor. Şi tocmai poveştile păstrează viu în ei simțul lumii invizibile şi al ființelor care o locuiesc.

În copilăria mea, am cunoscut printre membrii familiei noastre anumite persoane foarte vârstnice ale căror cuvinte erau întotdeauna pline de o mare înțelepciune. Ele nu aveau nici o instruire, majoritatea nu au fost nici măcar la şcoală (într-un mic sat pierdut în Macedonia , acun mai mult de un secol, asta nu este de mirare) dar toată atitudinea lor era de o asemenea demnitate, de o asemenea stăpânire, încât eu admiram aceste ființe, ele erau pentru mine modele. Când ei veneau să ne facă vizite acasă (aveam şase sau şapte ani), cu ce fericire şi cu ce bucurie îi primeam, cu ce atenție îi ascultam! Eu le ceream totdeauna să-mi spună poveşti. Era mai ales unul care se numea Mikhael şi care mă impresiona mult. El era foarte înțelept. Când vorbea, el îşi măsura totdeauna cuvintele şi gesturile. Ca şi bunica mea, îmi povestea istorii extraordinare unde se derulau lupte între bine şi rău, lumină şi tenebre, magicieni albi şi vrăjitori şi întotdeauna binele era cel care sfârşea prin a învinge. Toată viața mea după aceea, am simțit că, în aceste poveşti bunica mea şi el mi-au dat o impulsiune spre bine, spre lumină, dorința spre a face să triumfe întotdeauna lumina.

Eu îmi dau seama acum că trebuia să aud aceste povestiri, pentru că ele au lăsat o amprentă profundă în mine. Tot ceea ce am învățat din cărți şi la universitate s-a şters, singurele care au rămas au fost aceste poveşti în care lumina sfârşea întotdeauna prin a învinge tenebrele.

Părinții, rudele apropiate influențează mult copiii. De aceea nu lăsați copiii voştrii să frecventeze oameni care îi vor împinge pe o cale îndoielnică, povestindu-le orice. La această vârstă, ceea ce ie văd, ceea ce aud, se imprimă în copii şi ei vor fi influențați pentru toată viața. Trebuie deci să vegheați asupra copiilor voştri. Alegeți-le chiar şi camarazii, dacă este posibil: încercați totdeauna să ştiți ce băiat ce fată, frecventează copiii voştrii. Deoarece şi voi dacă vă uitați în urmă, veți găsi în copilăria voastră rațiuni ale gusturilor voastre actuale.

Copilăria este cea care determină întreaga viață: *Amprentele primite pe timpul copilăriei nu se şterg niciodată*. De aceea responsabilitatea adulților este imensă. Dacă influențează un copil prin vulgaritate şi urâțenie, el va rămâne marcat pentru totdeauna. Ei trebuie deci să se supravegheze şi să tremure de frică de a le da o proastă orientare în viață.

Acum, să mă înțelegeți bine. Trebuie să cunoaşteți şi anumite legi ale psihologiei inițiatice. **Eu nu spun că trebuie să creşteți un copil în mod unic într-un climat de vis de poezie, ireal şi imaginar. Ar fi şi un mare pericol pentru el. Fiecare metodă are întotdeauna o parte bună şi o parte rea şi trebuie să ştiți când şi cum să o aplicți**. Părinții, pedagogii trebuie să tezească intelectul copilului şi simțul său practic, să-l învețe să se descurce în planul material şi să-l pregătească pentru a face față mai târziu realităților vieții, dar ei nu trebuie să ucidă gustul său pentru fantastic şi sensibilitatea sa față de lumea invizibilă. Ei pot să-i vorbească de spiritele naturii, spiritele pământului (gnomii), spiritele apei (ondinele), spiritele aerului (silfe), spiritele focului (salamandrele) şi de munca pe care ele o fac în univers. Dar mai

ales ei trebuie să-i dea simțul lumii divine și pentru aceasta ei pot începe prin a-i vorbi despre Arborel vieții, de ierarhiile celeste.

Bineînțeles, trebuie să vă coborâți la nivelul copilului. Nu se pune problema de a-i enumera toate numele cabalistice ale Arborelui sefirotic, dar este posibil să-l faceți să înțeleagă noțiunea de ierarhie, spunându-i: „*iată, tu știi că deasupra animalelor, există oamenii, care sunt mai inteligenți*" și îi explicați de ce. „*iar printre oamnei, unii dintre ei îi depășesc pe alții: ei sunt mai buni sau mai înțelepț*i". Copilul recunoaște că este adevărat."*Acum de ce nu ar exista și alte ființe care îi depășesc chiar pe oamenii cei mai buni și mai înțelepți?*" Copilul acceptă și astfel el începe să aibe noțiuni de existența Îngerilor, Arhanghelilor și a tuturor entităților ierarhiilor spirituale. Un copil care va fi educat astfel va păstra întotdeauna conștiința unei lumi superioare în înțelepciune și lumină și dorința de a tinde spre această lume.

Omul care neagă existența lumilor și entităților care îl depășesc se limitează și se întunecă. Dacă mulți oameni nu avansează, nu evoluează, este pentru că ei ignoră sau nu vor să admită că **deasupra oamenilor există această ierarhie sublimă, a îngerilor, a Arhanghelilor până la Tronul lui Dumnezeu**. Și de aici ei nu au nici un scop, nici un ideal foarte elevat de care să se agațe pentru a capta energii de un ordin superior. Bineînțeles, ei trăiesc, ei se descurcă, dar din punct de vedere spiritual ei nu avansează, ei nu acceptă nici măcar idea existenței Maeștrilor pentru a-i instrui, iar unii sunt chiar morți, morți spiritual. Pe când cei care aceptă în mod conștient existența acestor ierarhii spirituale au un scop superior și aceasta le dă un elan pentru a întreprinde mari realizări.

X
O IUBIRE FĂRĂ SLĂBICIUNE

Lectura gândului Zile:

„**Tatăl și mama nu trebuie niciodată să cedeze capriciilor copilului lor. Ei trebuie să fie tandri, plini de iubire, dar inflexibili**. Când au dat un ordin copilului, ei trebuie să pretindă ca el să asculte. Anumite mame cedează în fața copilului pentru că el plânge și ele nu vor să-i facă rău.Iată o înduioșare stupidă, deoarece mai târziu copilul, prost obișnuit, se va urca în capul părinților săi. **Mama trebuie să rămână plină de blândețe, să nu se înfurie, să nu bată copilul, dar nici să nu cedeze, exact ca și natura** pe care nici o dorință sau capriciu uman nu o pot face să cedeze.

Dacă copilul pune degetul în foc sau pe gheață, legile căldurii și ale frigului nu se schimbă pentru a-l cruța. Natura asistă impasibilă la actele copilului, de aceea el învață să o respecte. *Pentru copil, mama reprezintă natura iar dacă ea nu o reprezintă corect, copilul va ignora că există limite care nu trebuie depășite și el va fi pierdut*. Deseori din cauza slăbiciunii mamei lor anumiți copii devin mai târziu adevărați călăi".

Da, deseori iubirea prost luminată a părinților este cea care face nefericirea unei familii, pentru că ei nu au știut să arate copiilor lor că există legi în fața cărora toată lumea este obligată să se supună, atât părinții cât și copiii.**Un copil care afost lăsat să facă totul, nu va ști niciodată ceea ce este bun și ceea ce este rău și nu va fi din vina sa, a fost prost obișnuit.** Încă de mic, copilul trebuie să înceapă să învețe că există legi și că părinții lui sunt cei care trebuie să-l învețe. „da, dar sărmanul, dacă plânge?..." Ei bine, să plângă!

De îndată ce copilulu plânge, mama cedează pentru ca micul scump să nu fie nefericit. Atunci, s-a terminat, ea va ceda toată viața sa, ea va deveni sclava, copilul său se va purta rău cu ea și ea va fi cea care va suferi pentru că a confundat iubirea cu slăbiciunea. *Copilul plânge? Lăsați-l să plângă, aceasta îi exersează plămânii și în tot acest timp el înțelege că există reguli de respectat și de aplicat*. Dacă la prima lacrimă voi reveniți asupra deciziei voastre, copilul va continua totdeauna să utilizez plânsul pentru a vă face să cedați și să-și satisfacă toate capriciile. **Știți voi că, copilul este mai inteligent și mai viclean**

decât mama sa? El ştie să se servească de lacrimi pentru a o obliga să cedeze şi după aceea se va urca pe capul ei . În fine, ce vreți, astfel şi mamele îşi învață lecția!

Părinții nu trebuie să aştepte pentru a face un copil să înțeleagă că ei nu vor ceda în fața capriciilor sale, astfel, ziua în care ei se vor decide să reacționeze, va fi prea târziu. Când ei îşi dau seama de gravitatea situației anumiți părinți devin dintr-o dată inflexibili şi atunci , ce luptă! Ei lovesc chiar copilul, dar nu pot obține nimic deoarece au întârziat prea mult. Atunci când el este foarte mic ei trebuie să arate fermitate, Trebuie ca părinții să ajungă să învingă această slăbiciune de a vrea să facă plăcere copilului pentru că el este mic, deoarece ei trezesc astfel tendințele rele în inima şi în sufletul său. Din contră, tocmai pentru că este mic, el va accepta constrângerile, observațiile, ordinele. Iar mai târziu, când va înțelege, îşi va iubi părinții şi le va fi recunoscător de a-l fi scutit astfel de mari suferințe.

Anumiți părinți nu ştiu ce să facă pentru a place copiilor lor pentru a-i amuza iar rezultatul acestei dorințe are consecințe catastrofale. Să luăm doar problema jucăriilor. Ce jucării se fabrică pentru ai amuza pe copii? Revolvere, tancuri, tunuri, arme de toate felurile. S-a mers chiar până la a se vinde ghilotine în miniatură. Iar părinții, ce fac ei? În loc să se unească pentru a protesta şi a face să se interzică acest gen de jucării, ei chiar le şi cumpără. Iată cum se pregătesc mici golani. Ce stupiditate ce ignoranță! Cum nu s-a gândit ca aceste jocuri vor avea repercusiuni asupra comportamentului şi mentalității copiilor? Dacă uni dintre ei devin monştri, este din cauza că au primit o educație aberantă din partea oamenilor care nu cunosc marile adevăruri inițiatice.

Am văzut ieri un copil care făcea grimase destul de dezagreabile şi inestetice. Am întrebat-o pe mama sa:” unde a învăţat el asta ? –Oh! Tatăl său a făcut-o pentru a-l amuza şi el l-a imitat. Priviți deci cum sunt educați copiii! Pentru a-i amuza, pentru a-i face să râdă, li se arată orice grimasă stupidă pe care ei o vor imita. Niciodată nu trebuie să arătați ceva urât sau stupid copiilor, nici măcar pentru a-i amuza. Există alte moduri de a-i amuza.

Părinții nu trebuie să facă decât ceea ce este educativ, inteligent, chiar dacă aceasta nu face plăcere copilului. Copilu este cel care trebuie să accepte, să se obişnuiască. Lumea întreagă nu caută decât plăcerea, dar plăcerea este cel mai rău dintre ghizi, ea urâţeşte omul şi îl face să se întoarcă la stadiul animal. Părinții ignoranți fac plăcere copiilor lor pentru că ei îi „ iubesc”. Dar există iubire şi iubire. Trebuie să alegeți iubirea care educă, înfrumusețează, fortifică copilul vostru şi îl face perfect. Ființă umană este în mod natural egoistă, ingrată şi acest egoism şi această ingratitudine voi riscați să le încurajați prin prea multă indulgență. Pentru că iubiți copiii, vreți să le dați totul, dar înțelepciunea sfătuieşte să-i privați puțin de anumite lucruri.

Eu vorbesc, eu vorbesc, dar ştiu că părinții nu-mi vor da dreptate, ei vor găsi că sfaturile mele sunt în contradicție cu metodele lor. Dar din moment ce ei au probleme cu copiii lor, asta dovedeşte că părerile lor au nevoie să fie ameliorate, nu?

În pagina pe care v-am citit-o, spunem că nu trebuie să loviți copiii. În realitate în cazuri excepționale, o palmă sau o bătaie la fund nu poate să le facă rău. Doar că iată, dacă loviți un copil fiți atenți la privirea voastră. Da privirea voastră nu trebuie să exprime nici furie, nici ostilitate, nici un fel de sentiment negativ, deoarece copilul va uita repede palma sau bătaia la fund pe care i-ați dat-o, dar nu va uita niciodată o privire rea: el vă va purta pică pentru aceasta şi mai devreme sau mai târziu va încerca să se răzbune. Atenție la privirea voastră dacă vă loviți copiii!

Deseori părinții lovesc un copil deoarece sunt exasperați de el, şi-au pierdut răbdarea, ceea ce este o foarte proastă reacție. Palmele şi bătăile la fund nu trebuie să fie rezultatul enervării părinților-enervarea nu este un sentiment pedagogic- ci dorința lor de a face pe copil să înțeleagă existența unor reguli ce trebuie respectate. De aceea am dat uneori această metodă pe care mulți-eu o ştiu, au găsit-o bizară. Când o mamă trebuie să-şi corijeze copilul, trebuie ca ea să rămână stăpână pe ea însăşi, să arate copilului cât de tristă este de a-l lovi, chiar să plângă în fața lui spunându-i: „ nu voiam să te bat, dar sunt obligată pentru că tu ai acționat rău şi trebuie să fi pedepsit”. Iar apoi dați-i drumul: bătăii la fund! Atunci copilul simte că mama sa este nefericită, că ea suferă şi că din vina lui ea este obligată să acționeze aşa cum o face. Astfel copilul va reflecta şi va înțelege că există legi care nu trebuie încălcate. Insist asupra acestui punct, deoarece eu ştiu că părinții nu au obiceiul de a fi atenți la modul în care îşi corijează copilul. Ei nu trebuie

niciodată să-l bată când sunt furioşi, deoarece lasă în capul său o impresie de ură, de răutate şi nu de justiţie, Pe când tocmai pentru buna sa educaţie el trebuie să simtă că tatăl şi mama sa îl pedepsesc pentru că sunt drepţi. Dar acest mod de a proceda este foarte rău şi din punct de vedere magic şi eu vă voi explica de ce.

Când loviţi un copil pe un fond de furie, curentul dizarmonios produs de sentimentele voastre i se transmite lui şi provoacă efecte extrem de distructive. Furia care a ieşit din voi sub forma unui curent de ostilitate va continua să acţioneze în mod defavorabil asupra lui timp de luni, ani de zile şi astfel, fără să o ştiţi, aţi lăsat copilul vostru pradă forţelornegative care îl vor acapara. Iată ignoranţa părinţilor care, în loc să-şi ajute şi protejeze copilul, distrug în el elemente sacre, divine, deoarece ei i-au comunicat prea multe forţe negative ieşite din inima lor. Părinţii trebuie de acum înainte să-şi interzică aceste ieşiri de furie.

Cum noi nu putem educa părinţii din lumea întreagă, cel puţin această lumină să fie acceptată de fraţii şi surorile din Fraternitatea Albă Universală. Fie ca ei să-şi corijeze copiii din moment ce este necesar, dar fără a simţii acest sentiment distructiv care expune copiii influenţei spiritelor tenebroase. Deoarece iată ceea ce se va întâmpla: când mai târziu vor voi să-şi corijeze copiii, ei nu vor putea. În loc de a fi docili şi ascultători în mâinile lor, ei vor asculta de aceste spirite tenebroase. Iată o problemă asupra căreia voi trebuie să reflectaţi. Corijaţi-vă deci copiii doar pentru a-i face conştienţi că există legi pe care ei nu le pot încălca fără a se expune la mari pericole.

La fel face şi natura. Este iarnă este frig şi voi vă spargeţi fereastra: ei bine, dacă voi nu o înlocuiţi va trebui să suportaţi consecinţele: Vţi tremura de frig. Puteţi foarte bine spune naturii. Ea va rămâne impasibilă, implacabilă şi voi veţi fi obligaţi să reflectaţi asupra neândemării voastre, să reparaţi geamul şi să fiţi mai îndemnatici pe viitor. **Faţă de copil, mama trebuie să fie ca şi natura: impasibilă şi implacabilă şi în acelaşi timp să-i arate că şi ea se supune legilor**. *În acest moment ea inoculează copilului ideea unei ordini, a unei ierarhii şi se pot aştepta minuni din partea unui copil care a fost crescut în această conştiinţă şi în acest respect al legilor.*

Evident nu sunt toţi copiii la fel. Sunteţi deci obligaţi de a-i educa funcţie de gradul lor de evoluţie, de temperamentul lor, de forţa lor, de sănătatea lor şi încă mulţi alţi factori. Există atâtea cazuri diferite încâtnu se pot da reguli generale, nici să se spună: „faceţi aşa”. **Trebuie o metodă pedagogică particulară pentru fiecare copil**, iar părinţii sunt cei caretrebuie să-şi studieze copiii şi săse arate destul de inteligenţi şi luminaţi pentru a şti ce metodă trebuie să folosească cu ei.

Dar sigur este că în toate cazurile părinţii trebuie să fie implacabili în faţa copiilor lor, să nu-şi arate nici o slăbiciune, nici o lacună. Se cunosc cazuri de mame care aveau amanţi, sau chiar care în timpul războiului se culcau pe câmp cu soldaţii ţării inamice. Copilul mic era acolo, pentru că mama nu putea să-l lase singur acasă şi el privea fără a înţelege. Dar câţiva ani mai târziu, când el îşi amintea şi înţelegea , se puteau vedea în comportamentul lui faţă de mamă pagubele pe care această scenă le-au produs în el. *De ce mamele sunt atât de inconştiente? Ele comit orice act negativ în faţa micilor copii crezând că ei nu înregistrează nimic. Ei ba da, tocmai că ei înregistrează totul. Sunt evenimente din anul 3, 4, 5, pe care un om nu le poate uita niciodată.*

El va uita ceea ce s-a întâmplat ieri, dar îşi va amintii totdeauna ceea ce a trăit acum 60 sau 80 de ani.

Când părinţii lasă să se vadă că au slăbiciuni, copiii sunt tulburaţi, dezorientaţi, ei nu mai au de ce să se agaţe. Copiii caută totdeauna din instinct să se sprijine pe fiinţe care încarnează dreptatea, nobleţea, puterea, perfecţiunea; ei poartă cu toţii în ei o nevoie instinctivă de dreptate şi adevăr, iar când ei îi văd pe părinţii lor comiţând acte reprobabile, ceva se dereglează în ei. Copilul care se simte mic, slab, îi place să simtă deasupra lui o autoritate infailibilă care îl protejează. El este ignorant de toate, dar ştie că este slab, de aceea el are nevoie de protecţie şi se adăposteşte lângă mama sa pentru a-i simţi căldura. Şi nu numai în domeniul fizic el caută un sprijin, dar şi în domeniul psihic. De aceea când un copil înţelege că mama sau tatăl său nu sunt la înălţimea situaţiei, el se simte pierdut sau se revoltă şi iată originea a numeroase tragedii.

Un copil are nevoie ca părinții săi să nu lase să apară nici o slăbiciune şi de aceea este foarte rău ca după ce au dat un ordin copilului, părinții să accepte ca el să nu asculte. Când părinții au dat un ordin, ei trebuie să pretindă ca acel copil să-l execute, altfel el îşi va da seama că părinții săi nu au nici o fermitate, nici o stabilitate şi această imagine pe care o va avea față de ei îi va împiedica educația. Față de acest subiect aş vrea să mă opresc asupra unei probleme foarte interesante.

Când un adult vrea să acționeze, el trebuie înainte să reflecteze. Copilul nu are de reflectat deoarece creierul său nu este pregătit pentru reflecție. La copil acțiunea este cea care primează, el trebuie deci să acționeze executând fără a discuta ceea ce adulții îi cer. Demersul copiilor este invers de cel al adulților. Dacă copilul vrea înainte de toate să înțeleagă înainte de a acționa, el nu va face niciodată nimic. El trebuie să acționeze înainte de a înțelege, pentru că sunt altii care au înțeles înaintea lui şi având încredere în ei, el facilitează propriul său proces de înțelegere care nu se va manifesta decât mai târziu.

Acționând exact după cum părinții le cer, copiii au posibilitatea de a deveni inteligenți. Deoarece inteligența, cea adevărată, este deja o muncă. Realizarea presupune întotdeauna că o inteligență a precedat execuției. Când o muncă este bine făcută, se spune că a fost opera unei inteligențe; că această inteligență este vizibilă sau invizibilă, conştientă sau inconştientă, asta este altă problemă. Copilul trebuie deci să execute ceea ce i se cere fără a avea nevoie de explicații. Când mama îşi duce micul băiat cu ea, nu este necesar ca ea să-i explice în detaliu unde îl va duce. El are încredere şi dă mânuța mamei sale ştiind că ea nu-l va conduce într-un loc unde sunt şerpi, urşi sau mistreți care îl vor devora-simbolic vorbind- şi astfel copilul progresează. Dar copiii care nu au încredere în părinții lor, sau care să fie independenți, liberi, nu-şi pot dezvolta corect inteligența.

Acum nu începeți să-mi spuneți poveşti: „ da, dar noi cunoaştem familii unde copiii sunt cu mult mai inteligenți decât părinții lor, de aceea ei le țin piept. Eu ştiu bine că se pot întâlni copii într-adevăr excepționali, Dar sunt cazuri extrem de rare. Eu vă vorbesc în general şi în general nu cred de loc ceea ce vreți să mă faceți să cred: că majoritatea copiilor sunt abrutizați. Nu, din moment ce un copil s-a născut într-o familie sau alta, înseamnă că există un motiv, acum că este aici, este prea târziu pentru a judeca şi critica. Dacă este atât de genial, de ce a venit să se încarneze într-o familie de tânpiți? Dacă el a venit aici, este tocmai pentru a face un stagiu şi făcând un stagiu el trebuie să-şi asculte părinții. După aceea, vom vedea. Au existat fii de regi care au fost trimiş în armată ca simpli soldați pentru a fi tratați şi câteodată maltratați-ca toți ceilalți!

Deci, copilul nu trebuie să discute şi să critice, lui nu i se cere să aducă dezordine şi anarhie. Din moment ce a venit aici, în această familie, el trebuie să înceapă prin a merge în acord cu ea. Când el va dovedi adevărata superioritate, el va putea face ceea ce vrea, dar nu înainte. Când copilul îi ascultă pe părinții săi şi acceptă să facă ceea ce ei îi cer, inteligența sa începe să se trezească. Apoi puțin câte puțin, copilul însuşi înțelege rațiunea a ceea ce face.

Evident, există cazuri cînd intransigența părinților poate fi catastrofală. Să presupunem că ceea ce copilul cere este de natură spirituală şi că el are părinți grosieri, ignoranți şi necinstiți care îl împiedică să-şi realizeze idealul pentru că aceasta depăşeşte prea mult înțelegerea lor. Dacă ei se arată inflexibili, ei îi pot face mult rău. De aceea, de fiecare dată cînd se dă o regulă generală, trebuie aduse nuanțe şi explicații.

Înainte de a se pronunța, de a da o promisiune sau de a o refuza în mod categoric, părinții trebuie să cântărească foarte bine consecințele. Dar cum o vor face, dacă ei nu au discernământ? Ei trebuie să înceapă un mare număr de factori de luat în considerare: dacă copilul este destul de puternic, dacă este momentul propice dacă este pentru binele său dacă el posedă daruri particulare care trebuie protejate. *Chiar şi în ceea ce priveşte hrana, părinții trebuie să ia anumite elemente în consuiderare şi să nu forteze copiii să mănânce ceea ce ei găsesc bun pentru ei înşişi. Deci , repet:* ***Un tată o mamă, nu trebuie să pretindă o ascultare absolută copilului înainte de a-şi fi pus întrebarea:"oare eu îi cer ceva bun, drept, divin? Oare sufletul sau o doreşte, năzuieşte profund, sau va fi nocivă pentru evoluția sa?"*** Odată ce ei s-au documentat bine, că au văzut şi înțeles în mod clar ce ar fi bun pentru copil, ei să-i dea ordin – fie că este o permisiune sau un refuz in mod categoric, irevocabil, iar copilul trebuie să se supună.

Copilul trebuie să înțeleagă că există legi cărora părinții înşişi sunt obligați să se supună. Chiar şi inițiații ascultă de aceste mari legi ale naturii şi de altfel ei sunt primii care le respectă. Ei respectă poate mai puțin legile umane care nu sunt totdeauna juste, dar în fața legilor divine, legile eterne, universale, ei sunt întotdeauna plini de respect şi de supunere. Discipolii Fraternității Albe Universale trebuie să învețe şi acest respect şi să-l transmită mai departe copiilor lor.

Deci iată, înțelegeți-mă bine. Trebuie să aveți multă iubire pentru copii, este de la sine înțeles, dar trebuie să ştiți când şi cum să o manifestați. Există momente în care nu trebuie să vă arătați iubirea ci să vă serviți de înțelepciune; numai cu această condiție puteți vorbi într-adevăr de o iubire luminată şi benefică. **Iubirea slabă şi stupidă este o catastrofă.**

XI
EDUCAȚIE ŞI INSTRUIRE

Deseori mi s-au pus întrebări referitor la educația copiilor iar eu spuneam: „vedeți voi, s-a făcut mult în şcoli în aceşti ultimi ani, pentru copii şi adolescenți. Dar ce s-a ameliorat? Partea exterioară. Li s-au dat scoli mai mari, mai frumoase, cu laboratoare, radio, cinema, TV, terenuri de sport, piscine... dar cu toate acestea copiii nu s-au ameliorat."

În trecut, nu se acorda aâta importanță laturii exterioare. Orice casă, orice grajd chiar puteau servi drept şcoală; vântul sufla prin ferestre astupate cu puțină hârtie; nu exista provizie de lemne iar copiii care veneau de departe aduceau fiecare cîte un buştean pentru a întreține focul. Câteodată ei nu aveau nici măcar cărți, doar profesional avea una. Dar iată că din aceste şcoli ieşeau ființe excepționale, caractere puternice nobile, modele. În timp ce astăzi când s-au asigurat toate condițiile materiale, pungaşi, ființe viclene, interesate, necinstite, ies din şcoli. Ah! Ei sunt foarte instruiți, da; pentru a recita, pentru a vă uimii, ei sunt capabili, dar caracterul lor nu este atât de solid sau nobil.

Şi dacă vă povestesc cum eu mergeam la şcoala ! Tatăl meu a murit când eu eram foarte mic şi noi eram săraci, atât de săraci, încât mama mea nu putea să-mi cumpere cărți. Deseori chiar, plecam la colegiu dimineața fără a mânca şi pe timpul cursurilor eram somnolent, aproape adormeam. În timpul recreației împrumutam cărțile colegilor mei, încercând să învăț rapid câte ceva din lecție, iar când profesorul mă întreba încercam să regăsesc cîte ceva din ce am citit pe timpul acelor câteva minute. Acum văd că toate aceste dificultăți pe care a trebuit să le înfrunt au trezit în mine anumite facultăți de care am beneficiat mai târziu.

Când trăieşti confortabil te cloroformezi. Nu oamenii foarte bine instalați în viață au fost cei care au dat mari lucruri umanității. Toți cei care nu au dus lipsă de nimic, mergeți să vedeți ceea ce ei vorbesc, cu ce se ocupă! Cu lucrui neînsemnate, idioțenii. Unii vor spune:" dar toate aceste şcoli bine echipate sunt utile, copii noştrii vor deveni tehnicieni, ingineri". Da, de acord, ei vor deveni tot ceea ce veți dori voi. Dar oare fericirea umanității depinde absolut de progresul tehnic, de confort, de viteză? Eu nu sunt împotriva progresului, dar trebuie să ştiți ce direcție ia el. Actualmente, oamenii nu se interesează decât de progresul material ca şi cum nu ar exista multe alte domenii unde de asemenea ar trebui să progreseze? Cu toate ameliorările tehnice care au fost realizate, viața nu sa ameliorat: oamenii nu sunt mai fericiți, mai liniştiți, mai luminoşi, nici măcar mai sănătoşi!

În dorința lăudabilă bineînțeles de a ameliora partea exterioară, s-a uitat partea interiooară, CARACTERUL. Învățătorii, profesorii şi chiar părinții au gândit că este suficient să dea copiilor cele mai bune cărți, un material mai perfecționat, dar din nefericire acesta nu a dat atât de bune rezultate. Mulți, bineînțeles îşi dau seama, ei văd că, cu toate aceste ameliorări şi în pofida tuturor observațiilor şi pedepselor, copii nu se ameliorează, din contra. De ce?

Pentru că ei nu au în fața lor exemple vii. Pentru a obține rezultate trebuie ca învățătorii, educatorii să fie modele. Şi cum primii educatori sunt părinții, dacă părinții îşi ratează vocația, dacă ei dau sfaturi şi

fac contrariul a ceea ce ei spun, copiii îşi dau seama că ceva nu este în regulă. În acest moment, nu numai că părinţii îşi pierd autoritatea, dar copiii încep să le urmeze exemplul: ei îşi dau seama că există două adevăruri, unul pentru alţii şi unul pentru sine însuţi şi că pot face tot ceea ce vor cu condiţia să salveze aparenţele. Deci toţi se exersează pentru a deveni capabili de a înşela, de a face fraude, deoarece aceasta este exemplul pe care îl au în faţa ochilor.

La ora actuală, majoritatea pedagogilor sunt intelectuali care nu au o adevărată vocaţie pentru meseria lor: ei au citit cărţi care le-au dat câteva cunoştinţe superficiale, dar în interiorul lor nu au nimic pedagogic. Un veritabil pedagog trebuie să fie născut pedagog şi doar prin prezenţa sa , privirea sa, prin emanaţiile sale, copiii sunt educaţi. S-au văzut în istorie bărbaţi şi femei care s-au născut cu această iubire, această calitate morală care influenţează copiii. Deoarece copiii sunt sensibili, ei sunt ca animalele care simt de departe dacă voi sunteţi un stăpân sau nu. Priviţi calul: dacă, călăreţul este un fricos calul o simte şi hop, la Pământ! Altfel, el se supune. Iar copiii au şi ei această intuiţie naturală.

Din ce în ce mai mult, se văd totuşi profesori şi învăţători care pun la îndoială metodele lor pedagogice şi puţin mai târziu ei vor înţelege că pentru a educa tinerii trebuie să fii tu însuţi impecabil, altfel nu se poate avea o bună influenţă asupra lor. Şi dece este astfel? Copiii, v-am spus-o, au flerul animalelor şi judecata lor este infailibilă. Nu îmi este teamă de judecata adulţilor, dar mi-e frică de cea a unui copil deoarece este o judecată teribilă. Opinia copiilor este foarte importantă pentru mine, pentru că ei văd, ei simt, ei au simţul adevărului.

Când eram elev la colegiul din Varna, pe timpul războiului din 14-18, majoritatea profesorilor noştri au trebuit să plece pe front şi avem înlocuitori care veneau pentru un aunmit timp să ne ţină cursurile. Într-un an am avut succesiv doi profesori de matematici. Primul, de îndată ce intra în clasa declanşa un vacarm asurzitor, elevii începeau să râdă, să glumească, putea să facă orice pentru a restabili liniştea, să strige să gesticuleze, să ameninţe. Inutil. El mergea chiar să-l caute pe director, dar odată directorul plecat, zgomotele şi râsetele reîncepeau. El era totuşi blând şi îmi era milă de el şi nu înţelegeam de ce camarazii mei erau atât de cruzi. O dată am fost chiar atât de indignat de atitudinea lor, încât în absenţa sa am luat cuvântul pentru a le spune că ceea ce ei făceau nu era prea frumos. Ei au fost de acord să se cuminţească şi pe timpul a două zile a fost mai bine. Apoi din nou dezordinea a reînceput. În realitate s-ar fi zis că, prin modul său de a fi, profesorul însuşi era cel care provoca reacţia elevilor, ca şi cum ceva se degajă din el spre a provoca vacarmul şi ilaritatea. Într-o zi el a plecat şi a fost înlocuit de un omuleţ care intra în clasă uşor fără ca măcar să ne privească. Dar de îndată ce el apărea, elevii se aşezau la locurile lor în tăcere şi nu mai mişcau; el îşi ppunea registrul pe birou şi începea lecţia cu o voce liniştită. **Niciodată nu se înfuria, niciodată nu ne ameninţa, niciodată nu ne pedepsea**. *El cunoştea perfect tot ceea ce ne învăţa, el nu ezita niciodată şi noi eram obligaţi să muncim*. La aceea epocă aveam 15-16 ani şi aceasta m-a impresionat foarte mult. Iar acest omuleţ care nu avea în exterior nimic remarcabil, mi-a rămas în memorie. Nu numai cunoştinţele sale ne impuneau, dar şi prezenţa sa, ce emana din el. În şcoli în universităţi se întâlnesc unele cazuri asemănătoare de profesori care, imediat fără a face aproape nimic pentru aceasta, se impun elevilor şi studenţilor.

Este şi cazul acelor Yoghini care trăiesc în pădurile Indiei, În mijlocul tigrilor, cobrelor, fără ca aceştia să îndrăznească vreodată să se apropie de ei pentru a le face rău. Din cauza purităţii lor, a virtuţilor lor, aceşti yioghini au vibraţii pe care animalele le simt şi de aceea ele îi respectă, pe când pe ceilalţi ele îi atacă.

Dacă instruirea ia din ce în ce mai multă importanţă, este pentru că toţi ştiu că graţie ei, vor putea ajunge la cele mai bune situaţii, cele mai glorioase, cele mai bine plătite. În acest timp educaţia este neglijată pentru că ea nu dă niciunul din aceste avantaje. Din contra chiar, cel care a dat preferinţă calităţilor morale este aproape totdeauna înlăturat de indivizii descurcăreţi şi fără scrupule. Şi apoi **este mai dificil să lucrezi pentru a-ţi ameliora caracterul decât pentru a obţine diplome universitare.**

Oricum aici este şi greşeala părinţilor . Bineînţeles, ei sunt mulţumiţi să aibe copii ascultători, sinceri, respectuoşi, cinstiţi, dar ei sunt şi mai mulţumiţi dacă aceştia sunt primii în clasă sau dacă se pot remarca recitind cîteva poezii sau jucând mici piese pentru părinţi, esenţiale sunt calităţile intelectuale ale copiilor lor şi nu cele morale; aceasta eu am văzut-o, am constatat-o şi mai târziu, când copiii sunt instruiţi,

reudiți chiar şi influențați de nu se ştie ce filosofie, ei se întorc împotriva părinților lor pentru a-i critica şi a le face reproşuri. Şi atunci , săracii părinți sunt stupefiați: ei au făcut atâtea sacrificii pentru a-şi instrui copiii şi iată cum aceştia se servesc de această instruire pentru a-i lovi mai bine!

De aceea eu spun tuturor celor care au copii: **„ Dacă voi vreți ca instruirea pe care o dați copiilor voştri să nu se întoarcă într-o yi împotriva voastră, acceptați adevărurile Stiinței Inițiatice, măriți lumina în voi şi veți putea marca spiritul copiilor voştrii de o sută de ori mai bine decât profesorii lor.”**

Nu trebuie ca părinții să-şi imagineze că au făcut esențialul pentru copiii lor asigurându-le instruirea. Nu această iluzie nu poate decât să provoace războiul între cele două generații, pentru că în şcoli copiii vor achiziționa cunoştințe pe care părinții sunt departe de a le avea şi când ei vor reveni cu diplomele şi aşa zisa lor superioritate, ce nu vor auzii părinții! Ei vor fi trişti şi nemulțumiți de a vedea că , copii lor se arată ingrați, grosolani, violenți, dar a cui este vina? A lor înşişi! De ce nu au făcut ei nimic pentru a obține o lumină şi virtuți astfel încât, cu toată cunoaşterea lor copiii să-i simtă întotdeauna superiori lor? Da, aici trebuie să fie scopul tuturor părinților: să devină atât de nobili, de elevați, luminoşi, puternici încât să fie absout de netrecut.

Dacă părinții vor într-adevăr să-şi păstreze copiii foarte aproape de ei, dacă vor ca ei să-i iubească, să-i admire şi să nu-i abandoneze niciodată, trebuie ca ei să le dea un exemplu extraordinar. Altfel, eu îi previn, copiii vor fi pierduți pentru ei. Contând doar pe soluții de facilitate, ei devin slabi, vulnerabili şi ziua în care problemele se prezintă îi va găsi prăbuşiți. Şi care este utilitatea de a fi prăbuşit? Nu trebuie să ajungă acolo, ci să reflecteze şi să facă în aşa fel încât să depăşească dificultățile, în momentul în care ele se vor prezenta.

La ora actuală, asistăm la tot felul de manifestări anormale ce au drept cauză importanța exagerată acordată instruirii. Bineînțeles, *instruirea este necesară, indispensabilă, dar suntem pe cale să ucidem copiii si studenții cu prea multe cunoştințe inutile*. De altfel, de îndată ce şi-au terminat studiile şi au trecut examenele, ei se grăbesc să şteargă totul din creierul lor. De ce să fi strâns atâtea cunoştințe inutile, de ce să fi pierdut atâția ani, dacă în definitiv este pentru a se grăbi să uite totul şi să nu fi învățat nimic din ceea ce este esențial în viață? Iar ceea ce este esențial, vă voi spune prezentându-vă acum modul în care văd Inițiații această problemă a educației.

Inițiații ştiu că ființa umană este comparabilă cu o împărăție ai cărei locuitori sunt propriile sale celule, iar el este regele. Din nefericire, în majoritatea cazurilor nu este decât un rege detronat, deoarece el a fost răsturnat de poporul său pe care nu a ştiut să-l guverneze în mod înțelept: el nu a înțeles că trebuia să-şi educe celulele astfel ca ele să-şi poată îndeplini, toate, în mod corect sarcina. În loc să intre în locul său de monarh, el era ocupat să alerge în căutarea plăcerilor de toate felurile, încât nu-i mai rămânea timp pentru a se apleca asupra nevoilor poporului său. Pe timpul cât era acolo, scufundat în activitațilesale inutile sau chiar criminale, anturajul său nu-şi dădea seama de nimic, era poate pe cale să-l admire, dar propriile sale celuleîl spionau, deoarece el nu se putea ascunde de ele şi într-o zi ele au decis să-l răstoarne pe acest suveran nedemn.

Celulele noastre sunt vii, inteligente şi ele ne supraveghează. Cum ele sunt întotdeauna în comunicare cu noi, nu putem să scăpăm vigilenței lor: Cele mai mici fraude, cele mai mici viclenii se înregistrează asupra lor, şi câtva timp după aceea, ele ne urmează exemplul ele îşi spun: „ haideți, să bem, să mâncăm, să stricăm, stăpânul nostru este ca noi şi noi suntem ca el!” Iată ceea ce nu se ştie: că celulele noastre ne urmează exemplul.

Înainte de a ne lansa în educația altora, fiecare trebuiesă fie pedagogul propriilor sale celule ştiind că un popor al cărui rege îi dă un exemplu prost, îl imită, iar mai apoi îl detronează. Pe când un rege dacă dă un exemplu de bunătate, de noblețe, de cinste, celulele sale, care îl imită, fac totul pentru a-l susține, ele devin atât de ascultătoare, atât de radiante încât această radiație ajunge să se manifeste chiar în exterior. Această radiație, această emanație este cea care acționează asupra oamenilor, animalelor şi chiar asupra vegetației.

Ceea ce omul a creat interior prin munca sa, se reflectă înainte de toate în interior, asupra propriilor celule; abia după aceea creațiile sale ies pentru a-i influența pe ceilalți. Dacă voi nu

cunoaşteți această lege, nu veți ajunge niciodată la nici o realizare veritabilă, deoarece mai întîi lucrurile trebuie să se creeze şi să se organizeze, înainte de a se concretiza în planul fizic. Să nu credeți că doar celorlalți le dați bunul sau prostul exemplu. Nu, voi îl dați întîi celulelor voastre, iar cînd ele văd că voi trăiți în anarhie, ele la fel devin anarhice, imposibil să le faceți să vă asculte! În momentul când vreți să vă impuneți, ele nu vă ascultă şi astfel nu mai este posibil să vă stăpâniți senzualitatea, furia, lăcomia etc... Pe când, dacă reuşiți să câştigați încrederea celulelor voastre, voi puteți avea o mare putere asupra lor: dacă vi se întâmplă să fiți într-o proastă dispoziție, după câteva minute de concentrare, ele vă ascultă şi voi regăsiți pacea şi lumina.

Deci, dacă ați dat până acum un exemplu rău celulelor voastre, trebuie ca de acum înainte să le arătați o mai bună atitudine, un mai bun mod de comportare. Deoarece celulele vă privesc, vor lua aceste schimbări în considerare şi vă vor imita. Mai întâi noul vostru comportament nu li se va părea prea natural, dar puțin câte puțin el va deveni astfel şi veți fi fără încetare susținut, împins în aceeaşi direcție.

Un om care a lucrat mai întâi asupra propriilor săi copii din interiorul lui, când trebuie să educe pe alți copii în exterior, sau chiar bărbați şi femei , nu are nimic gol în el, nimic nu este vid: din contră, este plin, puternic, vibrant şi toți simt că este un adevărat pedagog, că există în el o integritate, o unitate, că nu se preface. Da, deoarece în interiorul lui toți locuitorii săi îl susțin şi îi dau forțe. De aceea prezența sa este magică; orice ar spune, el obține reyultate, pentru că toată ființa sa este obişnuită să lucreze în această direcție, el nu este divizat: exterior aşa, iar interior contrariul.

Trebuie să ajungeți la această integritate, la această unitate: aşa cum vă arătați în exterior, să vă arătați şi în interior. În acest moment, deveniți foarte puternici ca pedagogi, ca educatori. Aceasta este adevărata putere, puterea magică, deoarece toate celulele omului degaja ceva veridic. Altfel, doar partea care vorbeşte degajă cîteva raze de adevăr, dar tot restul strigă: „Nu , nu, nu, este fals!"

În adevăr, **în unitate se găseşte adevărata magie. Magia subânțelege întotdeauna o unificare a tuturor forțelor, a tuturor energiilor; în dislocare, în risipire, nu există nici o magie**. Dar cînd eu vorbesc de magie, voi trebuie să mă înțelegeți: eu nu mă ocup de magie, eu nu citesc cărți de magie sau de vrăjitorie. Este mult timp de când am răsfoit câteva pentru a avea o idee, dar eu nu am timp de pierdut cu aceste lecturi. Pentru mine, tot universul, toată viața este magie: adevărată carte de magie este etalată aici, în fața tuturor, dar nu ştiți să o citiți.

În realitate, **există trei categorii de educatori**: cei care pretind de la copiii lor sau de la elevii lor respectul anumitor reguli, dar în acelaşi timp arătând că ei înşişi nu respectă nimic; cei care dau într-adevăr exemplu altora prin amor propriu, prin vanitate, pentru a-şi conserva prestigiul, dar care în secret îşi permit multe încălcări; şi în fine a treia categorie, Inițiații, adevărații pedagogi care, nu sunt divizați: Ei sunt tot ceea ce spun, ceea ce doresc, sunt chiar chintesența lor. Aici trebuie să ajungeți.

De aceea vă voi spune că pentreu mine, cel mai mare pedagog este soarele. Da, el este maestrul meu. El mi-a spus: „ crede-mă, toți aşa zişii pedagogi nu cunosc nimic din adevărata pedagogie. Ei nu ştiu că pentru a-i încălzi pe ceilalți, trebuie să fii cald, că pentru a-i lumina pe ceilalți trebuie să fii luminos, că pentru a-i însuflețiii pe alții trebuie să fii viu. Educatorii vor să impună tinerelor generații calități morale pe care ei înşişi nu le posedă, şi deci pe care nu pot să le dea exemplu. Cum vrei tu ca tinerii să nu se revolte? Este normal ca ei să nu asculte". Da iată ce mi-a spus Soarele.

Un adevărat pedagog trebuie să emane calitățile care vrea să le insufle, trebuie să facă în aşa fel încât să fie contagios, stimulant, irezistibil! Un adevărat poet, un adevărat muzician îi împinge pe ceilalți să devină poeți, muzicieni. Un adevărat purtător de iubire, îi face pe ceilalți plini de iubire. Un general îndrăzneț, plin de bravură, influențează soldații săi: ei se aruncă la asalt şi obțin victoria. Imaginați-vă un fricos, un temător care strigă:"înainte!" cu o voce tremurătoare, nimeni nu-l va urma. Educatorii spun: „trebui să fii bun, să fii cinstit, să fii..." dar ei sunt oare? Atunci, cum vreți voi ca tinerele generații să fie antrenate?

Educația actuală rămâne la suprafață, la periferie. Dar adevărata pedagogie este o pedagogie de centru. Dacă interiori sunteți nobil, drept şi cinstit, chiar fără a spune nimic, veți face ființele din jurul vostru nobile, drepte şi cinstite.

A da exemplu, toată puterea magică a pedagogiei se află aici, eu nu o voi repeta niciodată îndeajuns. Restul nu sunt decât amuzamente, baliverne. Se ştie, se citeşte, se scrie, se explică, se fac teorii şi sunt incapabili să dea un exemplu. Nu, eu nu mai citesc cărţi de pedagogie, sunt prea multe şi se contrazic. Dacă voi îmi puneţi întrebări asupra educaţiei din diferite ţări, asupra noilor sisteme, asupra tendinţelor moderne, vă voi spune că nu cunosc nimic din toate acestea. La mine, toată energia mea, toată voinţa mea, sunt concentrate asupra acestei singure idei; cum să ajung să fiu un model. Asta este tot.

Dacă la sfârşitul anului şcolar, învăţătorii, profesorii sunt atât de obosiţi, nu înseamnă că a se ocupa de copii este o muncă epuizantă, ci că prea deseori îşi fac meseria cu spirit de mercenari: ei se gândesc înainte de toate să-şi câştige existenţa. Nu copii sunt cei care îi preocupă şi ei încearcă să-şi termine lucrul cât mai repede posibil fără a lua vreodată cunoştinţă de grandoarea misiunii lor, de a lucra asupra sufletului tuturor acestor copii care le-au fost încredinţaţi de Cer.

Copiii au multe defecte, bineînţeles, dar din momentul în care au îmbrăţişat cariera de educatori, sunt obligaţi să se gândească la viitorul acestor copii, să fie atenţi, să-i iubească... iar cum copiii sunt sensibili la iubire şi la tandreţe, după un anumit timp vor sfârşii prin a se schimba.

Când eram încă în Bulgaria, acum mai mult de 50 de ani, am cunoscut o foarte bătrână femei care, spre sfârşitul vieţii sale, a decis să înveţe să citească şi să scrie. Niciodată nu a putut să o facă când era tânără şi la vârsta de 70 de ani a cerut să meargă la şcoală. Era într-un foarte mic sat şi învăţătorul a acceptat. Dar vă daţi voi seama... reacţia copiilor faţă de o femeie bătrână aşezată ca şi ei în băncile şcolii! Îşi băteau joc de ea şi îi făceau necazuri. Iar ea, nu numai că nu se supăra, dar îi mângâia, îi săruta, le aducea mici cadouri. Atât de bine încât după câtva timp copiii nu-şi mai bătea joc de ea ci o adorau. Într-o zi când ea s-a îmbolnăvit şi nu a mai putut să vină la şcoală, toţi copiii au fost la ea pentru a o implora să se vindece repede: ei nu mai voiau să mai studieze dacă ea nu era acolo cu ei .

Ei da, dar pentru a putea produce un asemenea efect asupra copiilor, trebuie să ai o mar iubire, o mare răbdare. Au existat uneori educatori extraordinari, ca Pestalozzi care nu era atât de instruit, dar care, graţie iubirii sale, a obţinut numeroase succese cu copii foarte dificili; dar este rar. Eu înţeleg ce sarcinăeonrmă este de a educa copiii, dar dacă pot să vorbesc asa cum o fac, este pentru că în Bulgaria am fost şi eu învăţător, apoi director de colegiu şi am văzut rezultatele pe care iubirea şi răbdarea le produc asupra copiilor. Din cauza a tot ceea ce copiii le povesteau, părinţii veneau să-mi mulţumească şi să-mi aducă cadouri. Eu nu ştiam chiar ce să mai fac! Iar când am plecat în Franţa, toţii au venit să mă conducă la gară şi plângeau! Nu voi uita aceasta niciodată. Şi chiar deseori mă gândesc la aceşti copii, care mulţi deja au devenit bunici!

Dacă pedagogii s-ar gândi să introducă în mod conştient elemente spirituale în inimile şi sufletele copiilor, cum aceste elemente continuă după aceea să acţioneze, toată viaţa lor aceşti copii îşi vor aminti de aceşti bărbaţi şi femei care au muncit asupra lor. În starea actuală a lucrurilor copiii nu-şi mai amintesc nici măcar de învăţătorii şi profesorii lor sau dacă îşi amintesc, este aproape totdeauna pentru a-i detesta şi a-şi bate joc de ei încă ani mulţi după aceea. Munca lor nu a avut deci nici un sens, deoarece nu conţinea nici lumină nici conştiinţă, nici iubire.

Când iubim copiii, nu ne simţim osteniţi pentru că ne-am păstrat sistemul nostru intact. Dar înlaturaţi iubirea, înlăturaţi răbdarea, înlăturaţi credinţa, veţi reuşi să vă câştigaţi duşmani care toată viaţa îşi vor aminti de voi şi veţi fi pierduţi. Dar mai ales când copiii sunt foarte mici, cei pe care îi cîştigaţi iubindu-i sunt îngerii lor păzitori. **Fiecare copil are un înger păzitor care se ocupă de el, care veghează asupra lui, care vrea să-l educe dar deseori el întâmpină mari dificultăţi deoarece copilul este supus altor influenţe. Îngerul păzitor veghează, îl supraveghează, dar nu poate să facă totul de aceea el este atât de fericit când vede că cineva ajută copilul a cărui răspundere o are şi îl recompensează.** Atunci prin munca voastră bună, nu numai că voi câştigaţi copiii şi părinţii- deoarece copiii povestesc totul părinţilor despre învăţătorii şi profesorii lor- dar şi pe îngerul păzitor al copiilor. Oare asta nu merită efortul, în loc să vă gândiţi să scăpaţi de copii cât mai repede posibil? În acest caz este mai bine să nu fiţi pedagog, trebuie să vă schimbaţi meseria.

Există deci metode de cunoscut pentru a lucra cu copiii. Dacă voi vreţi, nu vă gândiţi nici măcar la ei, gândiţivă la voi. Pentru a nu termina extenuaţi, prăbuşiţi, încercaţi să fiţi mai calmi, mai răbdători, mai

atenți şi voi veți economisi multă energie. Altfel veți fi totdeauna enervați, veți fi totdeauna încordați şi veți sfârşi prin a vă îmbolnăvi.

Mulți învățători şi profesori îşi pierd timpul înfuriindu-se împotriva copiilor deoarece nu reuşesc să-i schimbe. Dar ce perfecțiune prezintă ei înşişi pentru a-i vrea să-i schimbe? Majoritatea sunt atât de ordinari, atât de mediocri, cum pot ei pretinde să-i educe pe copiii? Nu este nici măcar vocația lor. Unii era constriți pentru a fi măcelari şi aită educatori! **Niciodată ei nu s-au gândit că sarcina lor este să lucreze asupra sufletului şi spiritului copiilor şi, prin puterea iubirii, să le imprime ceva divin.** *În ce universitate se relevă viitorilor pedagogi puterea iubirii; că iubirea este cea care transformă, care educă, care ameliorează?*

Am spus-o totdeauna, cea mai bună meserie, cea mai nobilă este cea de educator, de pedagog. Evident, nu este părerea întregii lumi. Majoritatea nu stimează această meserie. A fi fizicean, avocat, medic, asta da merită osteneala. Pe când învățătorii şi chiar profesorii sunt puțin disprețuiți. A se ocupa de copii, ce înseamnă aceasta? Aproape nimic. Şi iată că este tocmai meseria cea mai importantă, cea mai semnificativă. A educa pe copii, este o muncă divină! De aceea am spus întotdeauna că va veni o epocă în care psihologia şi pedagogia care sunt încă subestimate vor fi pe primul loc. Iar acest moment se apropie.

Aud că din ce în ce mai mult atenția se concentrează în jurul acestei probleme: ființa umană, psihologia sa educația sa . Deoarece şi-au dat seama că nu poate exista nici succes, nici fericire, stabilă pentru umanitate atâta timp cât această problemă nu este pusă la punct. Czrând, cu toții nu vor vorbi decât despre aceasta. Numai că, un lucru este de a simți că schimbările sunt necesare, iar alt lucru de a putea să aduci într-adevăr aceste schimbări. Priviți ceea ce se întâmplă în politică. Toți vorbesc de schimbare: trebuie să schimbi asta, trebuie să schimbi cealaltă. Este uşor să vorbeşti de schimbări, dar când nu eşti pregătit să le aduci, devii grotesc, asta este tot.

Pentru a asuma această sarcină de pedagog, nu este suficient a studia trei sau patru ani la universitate, trebuie o întreagă viață şi chiar mai multe vieți. Deoarece secretul pedagogiei se găseşte în ştiința inițiatică. Înăuntru, în inimă în suflet, în spirit, trebuie să posedațiun element pedagogic şi acest element care vibrează, care emană, îi influențează pe ceilalți; fără chiar ca voi să deschideți gura, ei au dorința de a vă imita. Ei îşi dau seama că există ceva în voi luminos, călduros, viu şi această lumină, această căldură, această viață îi ajută mai bine să înțeleagă tot ceea ce voi vreți să le explicați.

De altfel, nu etalându-vă cunoştințele puteți acționa asupra oamenilor. Cunoştințele sunt bineînțeles mijloace puternice; oamenii pot fi făcuți să înțeleagă multe lucruri cu argumente bune, dar aceasta nu este de ajuns: ei pot foarte bine să înțeleagă, dar ei nu se vor mişca**. Doar iubirea, convingerea, încrederea sunt puteri care stimulează care inspiră**. Sunt foarte vii. Iubirea şi credința, iată puterea adevărată! În fața dificultăților vieții, cel care posedă cunoaşterea intelectuală, dar care nu posedă decât aceasta, este slab, temător, se clatină, pe când cel care posedă iubirea şi credința, chiar fără a ştii mare lucru, continuă să meargă, să se ridice, să înfrunte toate obstacolele.

Este spus în evanghelii: „ **Dacă aveți credință cât un bob de mazăre, ve-ți putea spune acestui munte mişcă-te şi el se va mişca". Evident este simbolic**. Iisus nu a vrut niciodată ca oamenii să se apuce să mute munții de la locurile lor. Munții stau bine acolo unde sunt, nu încercați să-i puneți în altă parte, lăsați-i liniştiți. Natura i-a plasat cu foarte multă înțelepciune pentru a transmite anumiți curenți şi radiații. **Munții de care vorbeşte Iisus, sunt alt fel de munți situați în intelect, în inimă, în voință**. Sunt neglijați aceşti munți de obscuritate, de egoism, de lene şi voi vreți să atacți frumoşii munți inocenți pe care Dumnezeu i-a făcut! Oare Iisus a deplasat munți? Nu, el nu se ocupă de astfel de lucruri, dar el a deplasat munți, împărății şi continente întregi în capul şi inima ființelor; el a zdruncinat tot pământul.

Înțelegeți-mă bine astăzi: **nu este suficient de a acumula cunoştințe, trebuie să lucrați asupra iubirii, credinței, îndrăznelii, altfel veți rămâne slabi.** Veți fi ca cel care îşi petrece tot timpul său în biblioteci şi care atât de scufundat în cărțile sale, uită să mănânce: el citeşte, el citeşte, dar devine pal, slab, fără viață şi după un anumit timp este obligat să abandoneze totul, chiar lecturile sale. Acum dacă voi preferați cunoştințele livreşti, dați-i drumul, dar vă veți usca, nu veți emana nici iubire, nici bunătate: nu vom întâlni decât un intelect rece şi sec care discută, critică, disecă, dar care este incapabil de a ieşi din dezordine care este el.

Este ceea ce se întâmplă deseori studenților în filosofie. Când ei își termină studiile la Universitate, ei sunt complet dezorientați de toate aceste idei, Toate aceste heteroclite şi contradictorii pe care le-au studiat. Şi este normal, deoarece în studiilede filosofie veți găsi totul, mai puțin adevărata filosofie. Vi se prezintă toate elucubrațiile umane din toate secolele şi din toate țările, dar aceşti pretinşi filosofi nu sunt deseori decât oameni destul de obişnuiți care nu au văzut lucrurile decât prin intelectul lor limitat. Exceptând pe cei care posedau adevărata cunoaştere a lumii superioare şi eu i-am menționat în conferințele pe care le-am făcut despre inițierile egiptene, gânditorii pe care îi studiază tinertul sfârşesc prin ai dezacsa, prin a le îndepărta capacitatea dea discerne adevăratul de fals şi prin a le îndepărta credința.

Ce se poate face cu un tineret care nu mai crede în nimic, care trăieşte în dezordine? Acesta este oare scopul filosofie? Ce interes aveți de a şti că un anume individ a gândit aşa, iar altul altfel. Trebuie să dăm tinerilor o singură filosofie, adevărată, unică: cea care este conținută în marea carte a naturii vii. Dar profesorii nu o cunosc ei înşişi şi ei prezintă un amestec de idei false şi adevărate, puțin adevăr şi mult fals. Trebuie să ştiți că dacă, continuați să-i instriți pe studenți în acest mod, pregătiți valuri de anarhie şi sinucideri.

Înțelegeți deci, de acum înainte, că adevărata filosofie este cea care vă dă viață, iubirea, credința. Încercați să nu o abandonați pentru a vă arunca nebuneşte în elucubrații, originale poate, dar care nu vă vor aduce nimic bun. Dovada, este că voi nu sunteți nici mai puternici, nici mai frumoşi, nici mai luminoşi, deoarece voi nu mâncați viața, voi nu beți lumina: voi vă mulțumiți cu mici detalii superficiale în loc să munciți în profunzime.

În fine, **<u>Fiecare este liber să facă ceea ce vrea</u>**, dar eu şitu dinainte care vor fi rezultatele dacă voi vă hrăniți cu adevărata viață sau dacă vă veți petrece timpul citind cărți. Până în prezent voi nu ați văzut bine diferența care există între a se hrăni şi a citi. Eu nu citesc, eu nu am timp, dar eu citesc cartea naturii şi mai citesc şi pe fețele şi în inimile voastre. Dar mai ales eu citesc în Soare: el este cartea pe care o citesc în fiecare zi. Zilnic el îmi face noi revelații şi din când în când, eu vi le comunic. Voi la fel, mai târziu, veți citi mai puține cărți pentru că veți învăța să citiți cartea naturii vii.

Dimineața, voi începeți ziua luînd micul dejun pentru a avea forțe necesare îndeplinirii tuturor sarcinilor voastre. Dacă vă veți petrece ziua într-o bibliotecă fără a fi mâncat în prealabil, veți fi somnolent şi nu veți înțelege nimic din ceea ce citiți. Pentru a muncii trebuie să aveți forțe, iar pentru a avea forțe, trebuie să mâncți, toată lumea o ştie. Atunci, de ce să nu înțelegeți că aceeaşi lege este şi în plan spiritual?

Învățați deci să căutați o hrană sppirituală vie, proaspătă şi absorbiți-o aşa cum absorbiți razele soarelui, dimineața. Voi aveți nevoie de o hrană pură care vine de la sursă, care este ca viața însăşi: o hrană simplă, puternică, care satură, care învie! Această hrană este cea pe care o primiți aici. De altfel, eu v-am spus deseori: aici, nu este o Universitate, este un restaurant.

Deci, veseliți-vă, deoarece chiar dacă voi nu învățați nimic aici, primiți cel puțin un elan, entuziasmul, viața şi acesta este esențial. Voi trebuie, înainte de toate, ființe vii şi după aceea puteți merge să învățați tot ce vreți!